

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.— Naročnina \$3.00, z u n a j Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Oktober, 1929.

Z Bogom in Marijo za narod!

21. letnik.

Sv. Francišek.

Ksaver Meško:

DUHOVNIK pri cerkvi sv. Damiana moli: Gorje meni!

Kakor s skrivnostno roko, pišočo na steno sodbo in obsodbo kralju Baltazarju, posvetiš, o Gospod, kdaj nenadoma v človeško življenje z izrednim dogodkom. Posvetil si tudi v moje neznanost, malo komu znano, nikomur važno življenje. V to življenje, ki sem sodil o njem, da gre po stezah tvojih zapovedi. Pa sem spoznal nenadoma, da sem blodil v usodni zmoti. Ti sam, o Gospod, si mi posvetil v temo moje blodnje, posvetil po Francozku, drobnem sinu gospoda Pietra Bernardona, trgovca gori iz Asisija. In zdaj stojim pred teboj samotni in osramočen, ubog, ves prepal, ker vidim, da je bilo vse v meni velika zmeta. Bodi mi usmiljen, o Gospod, bodi mi usmiljen! Zakaj sicer vem, da do gledanja tvojega veličastva nikoli priti ne morem!

Kako nepričakovano si me prebudil, o Gospod. S kako silnim udarcem si me iztrgal iz tistega omamnega polsna, v katerem sem si govoril: "Dobro služim Gospodu, zvesto mu služim, miren sem lahko!" Stisnjen od mladosti na ozko stezo med nebesi in svetom, sem izpočetka res omahoval večkrat v stran, od nebes proč, k svetu, in po svetu k pogubljenju. A z leti sem se umiril, utrdil se — se mi je zdelo — in sem si domišljjal, da stopam krepko proti nebesom. Pa si me udaril, o Gospod. In sem odprl oči in sem spoznal: ničevost je vse moje delo, slabotno igračkaje je vsa moja služba Gospodu, nevreden, nevreden, najnevrednejši hlapec sem!

Usmili se me, o Gospod, prizanesi mi!

Po mladem Francozku Bernardonu si me udaril in osramotil, o Gospod. Poslal si mi ga, da prehtam ob njem svojo zanikrnost, vidim ob njem svojo nevrednost, spoznam ob njem svojo ničevost. Ven-

dar tudi svojo ničevost položim v Tvoje očetovske roke, o Gospod. Zakaj sicer bi moral reči v najglobljem obupu: Ne, gorje, ne, trikrat gorje meni!

Mirni so bili moji dnevi, o Gospod, spanje mojih noči pokojno in globoko, pa si mi poslal Francozka! — Da, vem, o Gospod, tudi čez Francozka si prišel v viharju in gromu. In si ga izkoreninil iz njegovega prejšnjega življenja, iz njegovega sveta — spoznavam, kakor še nikoli, da si goreč, ljubosumen Gospod, in hočeš človeka, ki si si ga izvolil, povsem zase, zase vsak utrip njegovega srca, slednji vzdih in vzklík njegove duše. In postavil si ga, srečnega izvoljenca svojega, Francozka, sina Bernardona in njegove gospe Pike, na podlago, ki se nikoli ne zaziblje v dvomih in negotovosti, ki se nikoli ne nagne v slabotnosti in omahovanju: nase! A jaz? List v vetru, o Gospod, lahko pluto na valovečem morju! Kje je moj pristan, o Gospod, kje trdna zemlja zame? Kje najdem rešenje, kje mir pred samim sabo?

Kako povsem v redu, kako prijetna in sladka se mi je dozdevala vsakdanja siesta, opoldanski počitek, v tihi moji sobici, v hladeči senci figovega drevesa. Pa si mi poslal, o Gospod, Francozka, ki prekleči v cerkvi na golih tleh od jutra do večera, pogreznjen v molitev, da ga moram skoraj s silo izgnati iz tvoje hiše, da jo zvečer zaprem. Opazujem ga in vidim, da se on v tvoji službi nikoli ne utruji. Opazujem ga in vidim, da zanj ni sveta in ne zemlje, ne utrujenosti in ne odpočitka, če govori s teboj, o Gospod. A kaka je bila moja molitev, ki sem tvoj maziljenec, izbrani služabnik tvoj? Kratkočaseče igračkaje s sladkimi mislimi, z lepimi besedami — torej sama samoprevara, sama laž!

Gorje meni, če mi ne boš čez vso mero usmiljen, o Gospod!

In hiša tvoja, o Gospod! Saj je dobra! — sem si rekal in dopovedoval. Res, siromašna. A ljudje so tudi siromašni. In toliko najrazličnejših nujnih potrebščin imajo. Ne bom jih nadlegoval, naj žrtvujejo še za to mojo cerkvico. — A Francozek je prinašal denar! Na duši me peče; ali ti veš, o Gospod, ni zavist. Zavest moje zanikrnosti je, moje vesti bič, ki me skeleče šiba zaradi grde in grešne moje lenobe. — In ko se mu je zdelo še premalo, ni li vzel sukna, za njegovo novo kavalirsko obleko odmenjenega, in je jezdil z njim v Foligno, in je prodal tam sukno in konja? Denar pa je prinesel za cerkvene potrebe. Nisem ga maral vzeti. Da se bojim strogega in mogočnjaškega njegovega očeta, gospoda Pietra Bernardona, sem se izvijal. A vzel ga nisem, ker me je s tem preveč zadel v vest, v klaverno skrb mojo za svetišče tvoje, o Gospod. In ko ga je položil v vdolbino cerkvenega zidu in je odšel, vesel, da se je rešil bremena, sem dolgo stal pred tisto vdolbino in sem mislil na srebrnike, ki sem si jih bil prihranil in sem jih imel skrbno spravljene — za slučaj bolezni, sem si rekal, da ne bom ljudem v nadlego in napotje — o, kako si me tedaj osramotil, Gospod, s tem čudnim, preradodarnim sinom skopega, bogatega Bernardona! Zavpil sem tedaj k tebi, o Gospod, da zdrobiš v meni vse, kar bi še imelo ime po ljubezni do denarja, premoženja in bogastva.

In ko je Francozek potem začel beračiti kamenje in ga je prinašal na svojih nežnih gosposkih rame-nih sam k cerkvi, da bi jo popravil, Gospod, ali sem mogel mirno in brezčutno vse to gledati? Ne! Re-

kel sem si tedaj: zdaj vidim, vse izgrešeno je bilo moje življenje, vse zavoženo, vse izgubljeno! Kaj mi je preostalo, ko da sem se umaknil? Kako naj stojim ramo ob rami s Francozkom v svetišču tvojem, pred obličjem tvojim, o Gospod!

In kako naj bi gledal dan na dan Francozku v njegove oči? Ko me pa še nikoli nobeno oko ni gledalo kakor njegove oči, vse vroče, tako brezdanje globoke. Če je še mogoča rešitev za svet, ves v grehe zakopan, ga bo rešila duša, ki iz teh oči gleda in govori, ga bo očistil ogenj, ki iz teh oči plamti. A jaz ne morem obstati pred njimi!

Gorje meni! Zdrobil si me, o Gospod, po izvohljencu svojem, po Francozku Bernardonu. Vse, kar se mi je zdelo poprej lepo in dobro, glej, ničvredne črepinje so! In jaz sam sem isto! Mé boš li, o Gospod, vrgel v stran, na smetišče večnosti, v pogubljenja smrdečo globel?

Stojim tu pred teboj in si ne drznem povzdigniti pogleda k tebi. Stojim tu pred teboj in čutim in vem: vse drugo je zdaj brez cene in brez pomena, vse drugo je nič, vse drugo se mi je razbilo in zdrobilo pod mojimi nesvetimi rokami. Samo eno mi je še ostalo: da smem klicati k tebi, o Gospod, in bom klical do konca svojih dni: Oče naš, ki si v nebesih... odpusti nam naše dolge . . ., odpusti mi moj dolg, odpusti mi!

In eno te prosim z vsem srcem in z vso dušo, o Gospod: Ne devlji me na tehtnico svoje pravičnosti s tem malim Francozkom Bernardonom! Zakaj obsodba moja, moje pogubljenjè bi bilo to!

Yes Father!

Dr. Fr. Trdan:

PRICUJOČI članek je priobčil preteklo jesen ugledni nemški tednik, "Katolische Kirchenzeitung." Pisec teh vrstic je pa doživljal podobne občutke pred štirimi leti, ko je поблиžje občeval z Rev. Omanom in Zakrajškom ter čislano Grdinovo družino. Ta lepi naziv je napravil nanj neizbrisen utis. Zato pošilja slovenski prevod zanimivega članka bravcem "Ave Maria" z iskreno željo, da bi i oni občutili v svojih dušah podobni odmev.

"Kaj naj katoliški duhovnik, ki potuje po Angleškem, najprej pripoveduje? Začel bi lahko z "Britskim muzejem," z "Mrliško knjigo" starih Egipčanov ali z grobnico kralja Mikerina, na kateri se blesti napis: "Večno življenje." Drugi bi morebiti smatral za važnejši "Rosetski kamen" s hieroglifskimi, demotičskimi in grškimi pismenkami. Tretji bi pa rad kaj slišal o arhitektu Bentley-u v Westminsterški katedrali: v umetnosti zgodovine imata oba svoje mesto.

Na Angleškem so še druge znamenitosti, n. pr. "Tube" — to so velikanske cevi, po katerih di i podzemeljska železnica. Ali "Moving stairs" — samogibljiive stopnice, na katere je treba samo stopiti, pa te poneso kakor kak kip gori ali doli. Toda vse to in podobno ne ogreje tujčevega srca. Najlepše, na kar postane katoliški duhovnik na Angleškem pozoren, je pristrčno domači zvok — Yes, Father — ki večkrat čez dan udari na njegovo uho.

Jaz ljubim angleške katoličane zaradi tega lepega naziva, ki le oplemenjuje angleški jezik. Njegov pomen je raznovrsten, tudi ga na različne načine prevajajo. Na pristrčen ton, ki tiči v tem blaglasnem "Yes, Father," domačin niti ne misli. Navajen je nanj od mladosti in zato ne umeva, da je ta "Yes Father" nekaj, česar katoličani v drugih deželah nimajo. Laški "Reverendo" ne vsebuje te pristrčnosti. Iz angleškega naziva namreč izzveneva vse spoštovanje, vsa ljubezen in vsa vdanost, ki jo

(Konec na str. 303.)

Mesečni pridigar.

Rev. J. Smoley.

DVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Srečna družina, kjer sta verna mož in žena.)

“In je veroval on . . .,” pravi evangelij. Kdo je ta “on”? To je oče, glava družine, kateremu je Gospod ozdravil sina. In je veroval on in cela njegova hiša. Hiša, oz. družina kraljevega uradnika je morala biti precej številna, ker pod besedo “hiša” ni razumeti samo žena in otroci, ampak vsi, ki so živeli v tej hiši, namreč služabniki in ti, ki so bili z uradnikom v tesni zvezi sorodstva, torej — celi rod.

Evangelij polaga veliko važnost na to, da je veroval **on**, ne ona, žena, mati, ampak **mož**, oče, glava družine, in ker je veroval **on**, je verovala cela njegova hiša.

Velik nauk sledi iz tega, namreč, da je zelo veliko na tem ležeče, če sta mož in žena verna, kajti taka družina je srečna.

1. Neprecenljive so zasluge vernih, pobožnih žen za krščanski red v domačem življenju. Toda kljub temu je neizpodbitna resnica, da prihaja napredek v verskem življenju poglavito od moža, od očeta, od glave družine. Kakor so vse posvetne razmere dane v njegove roke, tako je tudi versko življenje najbolj odvisno od njega. Avtoriteta, vpliv, moč moža za družino je docela drugačna kakor avtoriteta, vpliv, moč žene. Kljub vsej ljubezni, ki jo imajo do matere, velja mož več ko žena v hiši. Kjer je možovo obnašanje napačno in slabo, niti sveta žena ne more izpolniti tega pomanjkanja, vedno manjka nekaj, in ta nekaj je — mož. Brez moža bo vedno večje ali manjše polovičarstvo in nestanovitnost.

2. Res je, da pobožne, verne žene dosežejo mnogo, toda ne vsega. Kako težavno delo, kake skrbi, kako težko stališče imajo matere-žene, kjer oče ne samo, da ne pomaga, marveč dela celo nasproti materi-ženi. Ko bi žena mogla delati čudeže, bi pogubljivih posledic ne mogla zatreti. V hiši, kjer mož nima vere, ne bo nikoli vladala prava pobožnost, pravo versko življenje, bo vedno polovičarstvo, dokler ne bodo padli še globlje — v nevero. Kjer je pa mož veren, je vse drugače, mož in žena imata eden in isti cilj, oba stavita in ne — podirata.

3. Mož ima razun svoje hiše še drug delokrog, ima razne naloge, ki ga pripeljejo v stik z drugimi ljudmi. Če je v resnici veren, bo prenašal svojo vero tudi na svojo okolico, njegova hiša je takorekoč vrt-sadonosnik, kjer se sveta vera neguje in širi. Marsikdo pride v tako hišo, in gre iz nje, in ko bi vsi možje

hodili v dobre krščanske hiše, koliko bi jih ostalo vernih in zvestih Bogu in Cerkvi!

Svetu manjkajo taki možje. Kristus se je s svojimi besedami vedno obračal na možje. Može si je izbral za apostolski urad, može je razposlal, da bi širili njegov nauk, da bi obračali može in po njih družine in njihove hiše.

Zato, možje, vam polaga današnji evangelij na srce, da verujete v Jezusa Kristusa; tedaj bo verna tudi vaša hiša.

ENAINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Kletvine.)

Sv. Pavel nas opominja, da bi se krepčali z božjo besedo. Toda, če kaj ne gre prav, če gre narobe, ljudje navadno kolnejo. Kletev je:

1. **Razžaljenje božje.** Vsak greh je razžaljenje Boga. Toda z drugimi grehi se človek samo norčuje iz Boga in njegove časti. — Kaj pa pomaga kletev? Z njo javljam, kažem svojo **nezadovoljnost z ljudmi**, ne pa z Bogom, boš morda rekel. Ali radi tega kletev ni greh? Kristus pravi: Karkoli ste storili komu mojih najmanjših bratov, ste meni storili... **Ne mislim nič hudega, porečeš.** Je samo prenagle-

Angel varuh.

nje. Morda ta ali ona kletvina ne bo ravno težak greh, toda božjega blagoslova ti ne bo prinesla v hišo. **V podložnih hočeš vzbuditi strah**, praviš v drugo. Ne delaj iz enega zla dvoje. Delaš namreč nov greh in daješ slab zgled. Otroci se nauče kleti od tebe . . . Zakaj moliš v očenašu: “Posvečeno bodi Tvoje ime,” če ga pa onečaščaš s kletvino? Moliš: Pridi k nam Tvoje kraljestvo, če pa s kletvijo želiš pogubljenje svojemu bližnjemu. Čemu moliš: Zgodi se Tvoja volja, če pa tudi s kletvino javljaš svojo trdoglavnost?

2. **Kletev tudi tebi škoduje.** Kletev se vrača nate. (Preg. 20, 20-21.) Ne boš prejel milosti od križa, od zakramentov, katere zlorabljaš s kletvijo. Kaj ti pomaga nesreča, ki jo želiš in privoščiš bližnjemu? Radi tuje nesreče ti ne boš postal srečen. Kletev je znamenje surovosti, je pomanjkanje zatajevanja samega sebe. Ne dovoli kletvin v svoji hiši.

ne bodo ti prinesle božjega blagoslova. Če Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo . . .

Ko bi se vsaj ena duša odvadila kletvin! Jezus, ki je tih in ponižen, naj prežene iz naših src vse želje po maščevanju, iz naših ust naj prihajajo edinole besede ljubezni, pa bomo otroci nebeškega Očeta, ki daje svojemu soncu vzhajati nad dobrimi in hudobnimi.

DVAINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Posledice vere ali nevere v bodoče vstajenje.)

Drugače so zrlji na mrtvo truplo stariši, kojim je bol trgala srce, drugače so zijali radovedni ljudje. Ti so videli edinole smrt. Če so se pa takrat ljudje posmehovali Kristusu, ko je rekel, da bo vzbudil mrtvo deklico, se ne smemo čuditi, če se žalibog tudi dandanes mnogi norčujejo iz bodočega vstajenja. Kaj pa sledi iz tega?

1. Vzemimo slučaj v evangeliju, da bi stariši ne bili verovali v možnost, da bo njihova hčerka vzbujena od smrti. Oče bi ne bil šel k Gospodu, ne bil bi ga pripeljal v svojo hišo, ampak bil bi hčer pokopal in žaloval . . . Toda vera, da more Gospod vzbuditi tudi mrtve k življenju, mu ni pustila, da bi bil izgubil vse upanje. Tako varuje vera v bodoče življenje človeka pred preveliko žalostjo. Ta vera nam vzame vir bridkosti. Obratno pa vrže nevera v bodoče življenje, v vstajenje po smrti v morje bolečin; tak človek nima nikakega upanja, privede ga pogosto v obup. O kakem dobrovoljnem trpljenju, o požrtvovavni ljubezni bi ne bilo ne sluha ne duha. Strah in groza bi napolnjevala človeško srce, človek bi trpel dvojne bolečine.

2. O drugi posledici govori sv. Pavel, ko pravi: "Mnogi hodijo, o katerih sem pogosto govoril, da so sovražniki Kristusovega križa, kojih bog je njihov trebuh, njihova slava bo v pogubljenju, ker se brigajo za zemske stvari." Da, ko bi ne bilo vstajenja, potem bi moral vsak skrbeti samo za to sedanje življenje. Kar je na tem svetu, po tem bi moral hrepeneti in svet uživati. Konec bi bilo vse npravnosti, konec samozatajevanja, konec kreposti in pravičnosti. Zato so pogani živeli tako, ker niso ničesar vedeli o bodočem vstajenju. In če mi kristjani opustimo to vero, bomo postali tudi mi pogani, padli bomo še dalje, kakor pogani, padli bomo v bestijalnost.

Vera v bodoče vstajenje, v spremenjenje in oslavljenje našega telesa nas varuje pred grehom. Oboje nam daje moč, da zaničujemo ta svet, da delamo dobro, da ljubimo čednostno življenje, da smo pripravljeni k največjim žrtvam.

Vera v bodoče življenje, vera v vstajenje mora živeti v naših srcih, ne sme pešati ampak rasti, da bomo vedno bolj in bolj hrepeneli po večnem življenju.

TRIINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Pozor na misli.)

Gospod je poznal misli bolnice, pozna tudi naše. Zato pozor na misli, da jih Gospod ne bo moral obsoditi.

1. Mnoge in pogosto **najtežje** grehe storimo z mislimi. Napuh, nevoščljivost, jeza, sumničenje, predrzno zaupanje v božje usmiljenje, obup, nesposobnost, nevera. K tem ni potreba nikakega dejanja. Ostanemo skriti v srcu, pa le umore dušo.

2. **So vzrok in pričetek vnanjih grehov.** Vsak greh je najprej v mislih, potem šele sledi beseda, dejanje. (Mat. 15, 18-19; David 11. Kralj. 11, 4; Judež (Mat. 26, 16; Farizeji, Luk. 22, 2.)

3. **So najnevarnejše.** Navidezno so malenkostne, pogosto jih niti ne opazimo. So, kakor iskra. Tat prileze skozi malo okence v hišo in odpre vrata so drugom. Misli se težko **odbijejo**. Znova se vračajo kakor nadležne muhe. So **pogosteje** ko drugi grehi, ker k drugim pogosto ni priložnosti. — Lisjak se vjame v past le za nogo, pa je vjet. Človek greši z mislijo, pa je izgubljen.

4. Svet ne more **soditi misli, vsevedoči** Bog jih bo pa sodil. Kristus bo objavil vse grehe storjene z mislimi. (1. Kor. 4, 5.) Misli bodo naše tožiteljice. (Rim. 15, 16.) Bog jih bo kaznoval, kakor da smo dejansko grešili. (Mat. 5, 18.) Izvršil ni človek morda misli, ker ni imel priložnosti k temu, ali se je bal. (Luk. 22, 2.) (Herod ni mogel umoriti božjega Deteta.)

5. **Boj se greha z mislijo!** Notranji sovražnik je hujši ko vnanji. **Čujte** in molite! Bog je zavaroval oči z obrvmi, sluh z ušesi, jezik z ustnicami in zobmi. Srce je popolnoma skrilo; potrebuje toliko bolj varstva. **Ustavi se takoj!** Če mala iskra ni zatrta in ugašena takoj, bo zanetila velikanski požar. Celotelo se zastrupi, če se ne rabi takoj protistrupa.

Izprašaj se o svojih mislih in se jih odkritosrčno spovej!

ROJAKI! Ne dovolite, da bi vas zastonj prosili za poročila, oglase in fotografije, ki jih bomo dali v koledar za l. 1930. Pokažite, da se znate žrtvovati za skupnost in pošljite zaproseno do določenega roka! Preberite tozadevni oglas na platnicah!

Moja duša poveljuje Gospoda . . .

MOJA duša poveljuje Gospoda . . . Tako so pela naša srca v neskaljeni sreči dne 15. avgusta, ko se je v naši lični kapeli posvetilo trinajst mladenk Gospodu. Nekateri mislijo, da je trinajst nesrečna številka. V tem slučaju je nad vse srečna. Trinajst nevest božjih! Si li morete predstavljati lepši prizor? Trinajst Bogu ljubečih src! Trinajst žrtev Gospodu za življenje! Kako veselje Njemu, ki jih je poklical! Kaka odlika, njim, poklicanim v božjo bližino! Kako veselje tudi nam, ko vidimo, da nas Bog blagoslavlja vsako leto vedno bolj z mladimi sestrami. Tolažilna nam je misel, da ko mi ležemo v grob, imamo za seboj moči, ki bodo nadaljevale naše delo v službi Boga in v blagor naše ameriške slovenske mladine. Hvalimo Gospoda, ker že sedaj vidimo, kako iz neznatnega gorčičnega zrnja postaja veliko, mogočno drevo . . .

Tu slede imena naših novih sester: sestra Gabrijele, s. Ljudmila, s. Ksaverija, s. Paškalijska, s. Julita, s. Borgija, s. Krescencija, s. Suzana, s. Marta, s. Magdalena, s. Mehtilda, s. Kerubina, s. Dolgorosa.

Mislim, da nobeni teh ni bilo žal; ko je 15. avg. zamenila posvetno obleko z redovno, ko je zamenila prejšnje ime s sedanjim, ko je s tem dala slovo vsej preteklosti. Njena je sedaj samo bodočnost v službi božji in v zvestobi do Njega, ki si ga je izvolila. Ni jim bilo žal, pravim, in nikoli ne bodo obžalovale tega koraka tudi v bodoče, ako bodo le sodelovale z milostjo. In to bodo z božjo pomočjo.

Da so pri tej slavnosti tekle solze, skoro ni treba niti omenjati. Bile so pač solze veselja na eni strani, na drugi pa solze, ki jih je povzročila ločitev hčerk od staršev. Nikdo ni zameril dobrim mamam teh solz, čeprav so bile pri nekaterih neopre-

Omerzelova
Rozika

daje slovo
svetu

Dosti križev, veliko trpljenja je bilo od kar je peščica naših sester — pionirk zapustilo Slovenijo in stopila prvič na ameriška tla. Vsak začetek je pač težak. Težak je bil tudi naš. Pa ker vemo, da delamo za Boga in mladino, nismo v dolgih letih poskušnje vrgle puške v koruzo, čeprav nam je že včasih klonil pogum. Z božjo pomočjo smo vztrajale in ginjane, vse prevzete veselja in polne najlepših upov zremo sedaj na naš ljubi ameriški slovenski naraščaj.

Naše nove, mlade sestrice so vse ameriške Slovenke razen dveh, ki sta Hrvatice. Večina jih je bilo vzgojenih v naših šolah. Od sv. Štefana v Chicagi imamo letos kar štiri. Če bi nam vsaka fara poslala vsako leto po štiri, mladenke, no, potem bi nam bilo lažje ustreči vsem župnijam. Sicer je pa poklic od Boga, ki ga da, komur on hoče. Ljudje so pri tem samo pomožno orodje.

vičene, toda mati je pač mati in najbridkejša ji je ločitev od ljubečega ji otroka. Mamice dobre, kar potolažite se in se rajši radujte, da Vas je Bog spoznal za vredne sprejeti Vašo hčerko za svojo nevesto. Vaš otrok Vas v samostanu ne bo nehal ljubiti, nasprotno, ljubezen Vaše hčerke do Vas bo rastla vedno bolj, vsak dan bo molila za Vas.

K temu lepemu, za nas tako pomenljivemu dnevu pa niso prihiteli le starši srečnih nevest, ampak tudi mnogo naših dobrotnikov in prijateljev iz bližnjih in daljših krajev Amerike. Vesele smo bile, da ste nas počastili s svojim obiskom. Vedno ste nam dobrodošli!

Za lepi dan preobleke in zaročitve z božjim Ženinom, je pripravil naše mladenke č. g. P. Kerubin Begelj z osem dnevnimi duhovnimi vajami. Prečistiti se je zelo trudil, zato mu na tem mestu izrekamo najpristrčnejšo zahvalo.

17. in 18. avgusta smo pa zopet imeli slovesnosti: Sestre so delale obljube, nekatere večne, druge časne.

19. avgusta so se pa začele druge duhovne vaje za sestre, ki se niso mogle udeležiti prvih. Tudi te je vodil č. P. Kerubin. Zelo se je potrudil, da bi nas še bolj navdušil za naš lep poklic. Vse upamo, da so njegove besede padle na rodovitna tla in da bodo obrodile mnogo sadu v bodočem šolskem letu. Bog naj bo prečastitemu bogat plačnik!

Sedaj, ko to pišem, je večina sester že zapustila naš zavod in se odpravila na odkazano jim mesto njihovega delovanja. Samo par "zaostalih ptičev" je še tu, pa bodo tudi ti v par dneh zleteli tja, kamor jih kliče Bog in dolžnost in ljubezen do naše slovenske mladine. Naj se Bog ozre na naše skromno delovanje in rosi naj nanj ves blagoslov Gospodovega srca!

Ti pa, draga naša trinajstorica mladih, naš up in naša bodočnost, ki ostaneš v zatišju samostana,

rasti v ljubezni do Njega, ki te je poklical v svojo bližino. Napij se učenosti svetnikov, da bo tvoje delo, ko prideš enkrat med mladino, rodilo uspehe za nebesa. Bog s teboj in Marija!

Sr. M. L.

Zahvala. Ko smo imele slavnost preobleke v našem zavodu, se je **Mr. Omerzel** iz Chicage zelo potrudil z nabiranjem milodarov za pokritje stroškov slovesnosti. Njemu in vsem, ki so po njem darovali, iskrena hvala in Bog plačaj.

Šolske sestre, Lemont, Ill.

Zahvala: Podpisane izrekamo najprisrčnejšo zahvalo **Slovenski Ženski Zvezi**, ki je ob priliki vse-slovenskega katoliškega shoda darovala za vzdrževanje naših gojenk 100 dolarjev. Zvezi naj bo Bog plačnik!

Šolske sestre, Lemont, Ill.

Uresničene sanje.

Reinhold, — Rev. Blanko.

A vsezgodaj zjutraj je štorclja obiskala trgovčevo hišo v prijaznem trgu v divni Sloveniji in položila v zibelj ljubkega dečka; mladi materi pa skrivnostno zašepetala na ušesa sladke besede o materini ljubezni in sreči. Doslej še ni razumela podobnih besedi, danes je pa razumela vse in ni pozabila ničesar.

Svečano je obljubila spolnovati vse, kar ji je velevala materinska ljubezen in dolžnost. Mali porodnež je moral biti prav nadarjen deček, ker se je znal osmi dan svojega zemeljskega bivanja svoji mamiči tako sladko nasmehnuti, da se ji je srce kar topilo od sreče; ko je pa obhajal obletnico, je že donel po celi hiši njegov krepki "mama" v največje veselje starišev. Toda sreča na zemlji je goljufiva. Komaj je stopil v četrto leto, se je izneveril svoji dobri mamiči, kateri je povečal bolečine še s tem, da ni hotel oditi sam, ampak je odpeljal med angelce s seboj, v nebesa še svojo mlajšo sestrico.

Anica, njegova mamiča je bila sedaj sama in neznosna bolečina je trgala njeno materinsko srce. Ko je pa njen prvorojenec, ki je sedaj že z drugimi angeljci v nebesih Bogu slavo prepeval, zapazil njene bolečine in videl njene solze, ki so ji lile po obledelih licih, bi ji rad pomagal. Stopil je pred prestol božji, prosil ljubega Boga za dobro mamičo, da jo potolaži in On, ki je štel njene solze in slišal njene prošnje, se je angeljčku milo nasmehnil in mu rekel, naj jo potolaži sam. Z vso svojo govorniško umetnostjo je pregovoril nad vse ljubkega an-

geljčka, ki še ni znal govoriti, zato ga tudi niso mogli porabiti v angeljskem zboru, da se je vlegel v zapuščeno zibel pri njegovi mamiči in je sklenil pri njej ostati, dokler bo Bogu ljubo.

Tako se je zgodilo, da je bila mlada mati zopet srečna in vesela, saj je zopet smela slišati sladko ime: mama. Kakor staropisemska Ana mu je hotela dati ime Samuel t. j. od Boga izprošeni, ali to ime se je zdelo vsem preveč judovsko, zato so v družinski seji sklenili, da naj nosi ime svojega očeta — Janez Krstnik — da bi bil v svojem življenju podoben tako dobremu očetu, kakor tudi največjemu svetniku nove zaveze. Na tihem je pa mati imela tudi skrivno željo, da bi ga smela enkrat tudi ona kakor mašnika, ali celo redovnika posvetiti Bogu. Že sedaj se je v duhu veselila njegove nove maše.

Njena molitev za dečka, posebno pa še njena velikodušna želja, je morala Bogu izredno dopasti, ker ji je v njeno večjo veselje poslal še tri dečke in dve deklici, tako da se je od jutra do večera razlegal veseli otročji smeh, pa tudi jok po celi hiši.

Rekel sem: pa tudi jok. Kajpada. Anica ni bila samo ljubezniva mati, ampak tudi dobra vzgojiteljica.

Vse svoje otroke je ljubila s pravo požrtvovalnostjo materinske ljubezni, vendar je Ivanček zasedel v njenem srcu najgloblji kotiček in njen mož jo je posnemal tudi v tem; saj je ljubil svojo ženo res iz dna srca, ker je bila tako ljubka, skrbna in pobožna. Čeravno je bil pod skrbnim nadzorstvom, vendar tudi Ivanova mladost ni pretekla brez vseh

otročkih norosti; bil je preživahne narave in marsikaterikrat je prišel z brezovko v nemilo dotiko. Anica je bila ne samo dobra, ampak tudi modra mati, ki ve, da se mora drevo ravnati in obrezavati, dokler je mlado.

Toda, ona ni bila samo modra, ampak tudi iz srca pobožna in čednostna mati. Cvetko ljubezni do Boga in do bližnjega pa tudi gnus do vsakega greha jim je zasadila že v zgodnji mladosti globoko v srce. Z znamenjem sv. križa in materinskim blagoslovom jih je zvečer uspavala in zjutraj zbudila. Molitev je bilo njih prvo in zadnje dnevno opravilo. Zato je pa tudi božji blagoslov vidno počival nad njimi in nad celo hišo. Vedela je pa tudi, da le čednosti staršev morajo biti uzor in temelj, na katerega morejo otroci začeti zidati zgradbo čednostnega življenja in da smejo starši zahtevati od otrok samo to, kar store sami. Prvi utisi v očinski hiši se utisnejo neizbrisljivo v mehka otroška srca tako, da jih tudi nevihta in bridkosti poznejšega življenja ne morejo popolnoma zatemniti. To sta vedela in po tem tudi živela oba zakonska, zato sta bila tudi vsa srečna, ko sta videla, kako drevesca čednosti, vsajene v srca otrok, odganjajo mladike, od katerih se v prihodnosti obeta obilen sad.

V šoli je bil Ivan najmarljivejši učenec. Njegova nadarjenost, marljivost in skromnost mu je tako naklonila srce ne samo starega, izkušenega učitelja, ampak tudi vseh součencev. Ko ga je pa še gospod župnik izbral za svojega mašnega strežnika, tedaj se je v materinem srcu okrepilo najslajše upanje, da se ji izpolni njena skrivna želja. Vsaki dan je z veseljem šel z materjo k sv. maši, kjer je g. župniku vestno in pobožno stregel. Akoravno ga je po zimi dostikrat zeblo v prste, da so bili vsi trdi, se ni veliko zmenil za to, saj je vedel, da si jih bo potem pri dobri mamici do dobrega ogrel. In mati! — — Koliko veselje, kolika tiha radost je napolnjevala njeno srce, ko ga je gledala streči pri sv. maši in ko ga je potem pritiskala na svoje srce, da bi ga ogrela s svojo srčno krvjo.

Nekega takega zimskega jutra, — bilo mu je tedaj deset let, — — je bil pri jutranji molitvi posebno nemiren in raztresen. Mati je takoj zapazila, da ima nekaj posebnega na srcu, pa — ker je deček molčal, tudi ni silila vanj, saj je vedela, da ji ne bo ostalo prikrito. Ko je po sv. maši z modro-rdečimi lici in trdimi prstki stal pri vratih, da bi šel župnik mimo njega, pogleda prijazni gospod dečka pomilovaje, položi mu roko na zlato-kodrasto glavico in pravi: ”

”Kaj ne, Ivane, danes je pa zares mrzlo. V takem mrazu streči pri sv. maši je težko?”

”O, gospod župnik, vedno strežem z veseljem,” odgovori deček veselo.

”Tako, z veseljem, praviš. — — Povej mi, moj Ivan, kaj bi ti rad bil?”

”Tak bi rad bil, kakor ste vi; župnik bi rad bil,” in velike otroške oči so radovedno zrle v oči dobrega starca, kakor da bi hotele v njih uzreti, ali se mu njegova želja kedaj uresniči ali ne.

”Dete moje,” pravi župnik nežno, ”o tem pa moraš vprašati očeta, za mamó vem, da bo zadovoljna.”

Ivan se takoj pridruži materi, ki je ravno prišla od oltarja žalostne Matere božje. Komaj sta bila na cesti, že se deček stisne k njej in nekako skrivnostno šepetaje zakliče:

”Mama, mama!”

”Kaj pa ti je, dete? Ali si bolan? Že pri jutranji molitvi si bil tako raztresen in nemiren.”

”Da, mamica, glej, gospod me je ravnokar vprašal, kaj da želim biti.”

”In ti, kaj si rekel?” vpraša ga mati nenavadno resno.

”Rekel sem, da bi bil rad župnik.”

Kipeče veselje jo je za trenutek skoraj ohromelo. Potem se pa sklone, pritisne ga na svoje srce, deček ji pa ovije svoji roki okoli vratu, kakor da bi razumel njeno veselje in srečo.

Anica mu še nikdar ni razodela svoje srčne želje. Prosto — — brez vsakega zunanjega pritiska, brez ozira na njeno ljubezen in dolžno hvaležnost, naj si izvoli svoj prihodnji stan, — — bodisi ta ali oni. Danes se je pa začela izpolnjevati njena srčna želja, tako zgodaj, veliko poprej, kakor si je mislila. Kako dober je Bog, da ji že sedaj deli toliko tolažbe.

”Ali mama!” začne deček boječe znova.

”No, kaj je?” Njen glas se je nekoliko tresel. Ali se je veselila prezgodaj? Ali je dete govorilo tjeven-dan?

”Nocoj se mi je sanjalo nekaj prav čudnega.”

”Kaj pa?”

”Počakaj, povedal ti bom doma.”

Komaj sta prišla domov, začel ji je Ivan pripovedovati svoje sanje tako živo, kakor da gleda vse še enkrat.

”Zdelo se mi je, da se sprehajam po silno lepem in velikem vrtu. Ceste so bile bele in lepo posute, na gredicah so pa cvetele najlepše in najrazličnejše cvetlice. Potočki so žuboreli, vodometi šumljali, kakor da bi si imeli silno veliko povedati o daljni čudežni deželi. Bilo je vse tako lepo, tako krasno, kakor da bi bil v raj. Visoka drevesa so dvigala svoje veje proti nebu; za njimi se je bliščalo jezero, v katerem so švigale bistre postervi in zlate ribice. Pa čudno! Vsa ta lepota in krasota me ni mogla očarati in razveseliti. Neko neznano srčno hrepenenje me je vleklo vedno dalje, dokler nisem na posled obstal pred okroglo gredo, na kateri so rasle

S poroke našega marljivega zastopnika Mr. Franka Gabrijela z Miss Mary Miklo, iz znane hiše Miklove Zale na Koroškem. Poroka se je vršila v So. Chicagi dne 3. julija t. l.

najlepše in najbolj izredne cvetlice. V sredi gredice je stala vrtnica. Na njej sta cvetela dva cveta, eden rdeč, drugi bel, v najčudovitejši pomladanski krasoti. Rdeča vrtnica se je ravnokar odprla in razširjala svoj sladek vonj daleč okrog, ter je po barvi in vonju daleč prekašala svojo belo sestrico, ki je v skromnem veličastvu dvigala svojo čašo proti nebu. Rdeča roža me je s svojo kraljevsko lepoto popolnoma omamila in kadar sem jo pogledal, minilo me je vse hrepenenje — — stal sem očaran in občudoval njeno lepoto. Hotel sem cvetko odtrgati, nesti jo s seboj in uživati njen presladki vonj. Stegnil sem že roko — — ali glej, — — strah mi je ohromel ude. Videl sem, kako sredi cveta sedi nagnusni črv, hlastno žre njene liste in v par trenutkih pade uvela na tla. O, kako me je bolelo! Jokal sem od boli in gorja, pripognil sem se, pobral uvela lističe in jih poljubljal poln ljubezni. Ko sem se zopet zravnal, nagnila se je bela vrtnica sama k meni, utrgal sem jo in jo pritisnil na srce. Tedaj je pa zavriskalo moje srce, zopet sem bil srečen, sladek mir me je objel in vselej sem bil srečnejši, čim večkrat sem jo pogledal. Potem sem hotel teči domov, da bi tebi, ljuba mamica, pokazal cvetko. Ko sem se pa obrnil, me je tvoj običajni poljub zbudil iz sanj.”

Deček obmolkne, ker je pa tudi mati molčala, jo vpraša boječe:

“Mama, kaj neki pomenijo te sanje? Morda kaj slabega. Mene je strah.”

“Ne boj se, ljubček moj,” pravi mati in ga nežno pritisne na svoje srce in gorak poljub mu je povedal, kaj da ona čuti v svojem srcu. O, materino oko je ostro in njeno ljubeče srce sluti dostikrat srečo ali nesrečo svojih ljubljencev tudi pri malenkostih, za katere se drugi niti zmenil ne bi.

II.

Ivan bo mašnik. Tega pomenljivega jutra, o katerem smo ravnokar govorili, sta se oče in mati resno posvetovala, kaj jima je storiti. Oče je seveda želel, da bi bil prvorojenec njegov naslednik in postal dober trgovec, vendar je pa bil pameten dovolj, da mu ni hotel poklica usiljevati, pa tudi pobožen dovolj, da je spoznal, kolika čast in duševni dobiček bi bil zanj in za vse, ako si ga je Bog izbral za svojega služabnika. Zato sta se odločila, da pošljeta prihodnjo jesen dečka v bližnje mesto v latinske šole, poklic naj si pa izbere v zrelejših letih sam, katerikoli bi mu ugajal. Sklenjeno — — storjeno. Jeseni istega leta se je moral Ivan za nekaj časa posloviti od ljubih starišev, bratov in sester, ter iti v

mesto na gimnazijo. Star očetov trgovski prijatelj ga je sprejel na stanovanje. Bila sta to dobra zakonska, a brez otrok, zato sta se zelo veselila dečkovega prihoda, da pride vsaj nekoliko svežega življenja v prazno hišo. Hodil je po navadi vsako jutro k sv. maši, v šoli je bil miren in marljiv, doma uljudno prijazen in vedno vesel, zato ni bilo prav nič čudno, da sta ga zakonska, posebno žena ljubila, kakor svojega sina.

Tako je minilo par let. A leta teko in ž njimi tudi življenje. Ivan je postal iz dečka krepak mladnič. A ravno ta doba je za dijaka najbolj nevarna in dostikrat odločilna za celo prihodnjost. Gibati se začne v njegovem srcu dijaški ponos, hrepeni po večji neodvisnosti in svobodi in ravno to hrepenenje premnovega zapelje do nepremišljenih dejanj, katerim se v zrelejših letih, ako so prešla brez zlin posledic pomilovalno smeji. V to dobo spadajo tudi sklepanja trajnega prijateljstva, bodisi dobrega ali slabega, kakor so že značaji in njih vzgoja.

Tudi Ivan je našel prijatelja, dobrega prijatelja Mirkota. Njuno prijateljstvo ni bila samo kratkotrajna vez dveh sorodnih src, ampak ta vez je ostala trajna in trdna za celo njuno življenje tudi po preostanih hudih skušnjah krute usode.

Mirko se je že doma učil igrati na gosli. Ko je prišel v mesto, ni znal še veliko, ali njegova vročekrvna častihlepnost ga je neprestano vlekla, da bi postal v tej stroki vsaj mali umetnik. Ivan se je pa vsa gimnazijska leta uril na glasovirju, ki je poprej po nepotrebnem stal v salonu njegove gospodinje. Ravno ona je bila, ki ga je še posebno navduševala k temu, češ, da mu bo ravno godba v poznejšem življenju osladila marsikatero bridko uro; saj je teh v človeškem življenju navadno več, kakor pa veselih in srečnih. Mirko je prihajal vsaki dan k Ivanu, da sta igrala v prostem času; Mirko je igral na gosli, Ivan ga je pa spremljal na glasovirju. Tako je lepa umetnost zvezala dvoje src v prijateljski ljubezni za celo življenje.

Ko je to leto prišel domov na počitnice, je ostro materino oko takoj opazilo vse te izpremembe na svojem ljubljencu. Streči pri sv. maši ni več hotel, temu se je upiral dijaški ponos; tudi je ni več spremljal vsaki dan v cerkev, ako je pa šel, ni več prisedel k njej v klop, ampak se je umaknil, na kor, kjer se je bolj zabaval in pasel radovednost, kakor pa molil. Zato so bili opomini, ki jih je dobil ob koncu počitnic vse bolj natančni in v srce segajoči, kakor druga leta.

(Dalje.)

Mesečni glasnik Prosvetne zveze.

Naša Prosvetna zveza naj deluje v duhu katoliške akcije. Tako smo sklenili ob njeni ustanovitvi. Iz tega sledi, da mora vse slovenske katoličane v Ameriki popolnoma prežeti novo navdušenje za večne ideale svete vere. To navdušenje mora biti tako močno, da nas bo neprestano bodrilo k dobrim delom. Vsak izmed nas mora biti katoličan v vsem svojem življenju. Najprej moramo torej misliti nase, potem šele na druge. Najprej pride prenovljenje samega sebe, potem šele bomo sposobni za apostolsko delo. Ko bomo sami goreli za sveto stvar, bomo tudi druge vneli zanjo. Kdor torej misli najprej na druge, potem šele nase, tisti je na napačni poti. Če hočemo priti do cilja, moramo začeti pri sebi.

Ko bomo torej imeli močno četo dobrih, aktivnih mož, ki bodo najprej prenovili sebe, tedaj bomo z njihovo pomočjo zamogli izpeljati katoliško akcijo. Lepo število jih sicer že imamo, a za vse ameriške Slovence bi jih potrebovali še veliko več. Za katoliško akcijo namreč niso sposobni taki katoličani, ki svojo vero priznavajo privatno, med štirimi stenami: tisti, ki hočejo biti v pomoč pri katoliški akciji, morajo priznavati svoje versko prepričanje tudi javno, pred celim svetom. Mi hočemo ravno ven iz cerkve, v svet in v življenje. In v življenje hočemo neustrašeno, brez cincanja in kompromisov. Hočemo, da se v javnosti uveljavijo katoliška načela; hočemo, da tudi nasprotniki spoštujejo našo sveto vero; hočemo, da smo enakopravni in da tudi nas upoštevajo, kadar delajo zakone, za vse državljanke obvezne.

Pojdite torej na delo vi vsi, ki neustrašeno branite sveto vero in pridobite si pomočnikov, enako hrabrih kakor ste vi. Potem se pa organizirajte in pomagajte dušnim pastirjem pri delu za zveličanje človeških duš. Sami ne zmorejo vsega, ker so preobloženi s tem in onim. Pojdite, ponudite se jim in pomagajte jim voditi duše h Kristusu!

* * *

Za podlago pri organiziranju Prosvetne zveze smo vzeli delovne odbore za katoliški shod. Iz Clevelanda se je že oglasil Mr. Joe Grdina in izrazil pripravljenost k sodelovanju. Ker je on tajnik centralnega odbora za vso državo Ohio, imamo z njim organizirano Prosvetno zvezo za državo Ohio. Naj bi se oglasili še drugi in povedali, da želijo sodelovati. Pišejo naj na bivšega tajnika katoliškega shoda v Lemontu. Sam se bo obrnil na tiste, s katerimi je že bil v pisemski zvezi radi priprav za katoliški shod.

Začasni odbor Prosvetne zveze obstoji iz sledečih gospodov: Very Rev. Benigen Snój, O. F. M.,

Rev. V. Šolar, O. S. B., Rev. Ciril Zupan, O. S. B., Rev. J. M. Trunk, Rev. P. Podbregar, Rev. Salezij Glavnik, O. F. M., Mr. John Jerich in Mr. Ivan Zupan. Enkrat se bodo ti gospodje sestali in izvolili stalni odbor Prosvetne zveze za katoliške Slovence v Ameriki. Dokler se to ne zgodi, posluje sedanji odbor.

* * *

P. T. — UREDNIŠTVO "AVE MARIA,"

LEMONT.

Podpisani v imenu Prosvetne zveze iskreno častita k lepemu uspehu, ki ga je dosegel prvi slovenski katoliški shod v Ameriki. Najbolj smo pa veseli, da so se združila vsa Vaša katoliška društva pod zastavo Prosvetne zveze. Tej mladi Prosvetni zvezi želimo obilo božjega blagoslova. Nam bo Vaša Prosvetna zveza ne samo draga sestra, temveč zvesta sodelavka na prosvetnem polju.

Upamo, da bomo v lepi medsebojni prijateljski zvezi mogli nuditi obilo lepega, koristnega svojim članom. V prigibu pošiljamo vse letošnje številke "Vestnika Prosvetne zveze" in vestnik radio oddajne postaje. Želimo pa, da bi v letu 1931. nastopila ameriška Prosvetna zveza v Ljubljani na katoliškem shodu ob priliki otvoritve našega stadiona. Prosimo, da bi nam blagovolili poslati več fotografičnih posnetkov katoliškega shoda, da jih uporabimo za diapozitive za predavanja. Ako ste pa posneli glavne prizore katoliškega shoda v normalnem ali ozkem filmu pa prosimo za eno kopijo.

Udano pozdravlja!

Za Prosvetno zvezo v Ljubljani
Rev. Vinko Zor.

* * *

Iz srca nas je razveselilo pismo, ki smo je ravnokar priobčili. Pozdravljamo vsak iskren stik z domovino! Kolikor bo v naši moči, bomo tudi ustregli željam, izraženim v pismu. Za poslano se najlepše zahvaljujemo.

Če bo vse šlo po sreči, bomo pri sv. Štefanu v Chicagi ustanovili centralno ljudsko knjižnico. Preč. P. Anzelm nam je obljubil v ta namen dati na razpolago farno pevsko sobo. Rabili bomo knjižničarja in tega seveda šele tedaj, ko nam bodo dobre duše poklonile nekaj knjig in najbolj znanih listov. Da pa bomo mogli kriti razne stroške pri naši Prosvetni zvezi, bodo morali odbori po naselbinah skrbeti za večje ali manjše število podpornih članov. Natančnejše smernice bo ob času objavil centralni prosvetni odbor.

Dokler stvar ne dozori, je prav, da nadaljuje Father Bernard s "Svetilnikom" v Amerikanskem Slovcu. Od 20. julija do 14. septembra je v glav-

nem na praktičnih zgledih pojasnjeval, kaj je katoliška akcija, kar se mu je tudi zelo posrečilo.

S pričujočo številko Ave Marije smo pričeli z dr. Trdanovo zgodovino kat. shodov v domovini. Če boste pozorno sledili celemu izbornemu spisu, boste mimogrede lahko tudi opazili, da je bil naš ameriški I. vseslovenski kat. shod — ysaj z ozirom na število udeležencev — doslej največji čisto slovenski kat. shod!! Četrty in peti kat. shod v Ljubljani sta namreč bila slovensko-hrvatska.

* * *

IZ ZGODOVINE SLOVENSKIH KATOL. SHODOV.

Dr. Fr. Trdan.

UVOD.

OD vplivom velike francoske revolucije (1789-1815) je v 19. stoletju liberalizem preplaval Evropo ter otroval vse njeno javno in zasebno življenje. Zamislili so ta novi nauk na Angleškem in Francoskem takozvani prosvitljeni pisatelji, širilo pa ga je francosko orožje, ki je v revolucijskih letih podjarmilo skoro vse evropske države in jim z novo ustavo vsiljevalo tudi nove življenjske in gospodarske nazore. Zato je povsod polagoma vzplamtel načelni boj med novim in starim, ki je vzdramil izobraženstvo in ljudstvo in ju ločil v dva več ali manj nasprotna si tabora.

Izmed evropskih velesil je Avstrija, pod katero smo bili takrat tudi Slovenci, razmeroma še najbolj dolgo životarila v srednjeveških fevdalnih razmerah. Šele revolucionarno leto 1848 je zadalo reakcionarni Metternichovi diktaturi smrtni udarec in postavilo tudi Avstrijo na novodobne temelje: odpravili so tlako in desetino ter začeli nuditi stoletja tlačeni narodom drobtine ustavnih svoboščin.

Slovenci so bili na takratni politični preobrat le deloma pripravljeni. Precejšen del izobraženstva se je sicer od Vodnika dalje zavedal svojega slovenskega pokolenja in v družbi Prešerna, Čopa in Vraza vztrajno oral ledino na književnem in posredno tudi na političnem polju, toda večina naših ljudi je bila narodno neprebujena in politično nezavedna, zato je naš narod pošiljal v zakonodajne skupščine slovenske narodnjake, pa tudi Nemce in narodne odpadnike, ki so le deloma zastopali koristi slovenskega ljudstva. Tudi po svojem svetovnem naziranju so bili takratni naši voditelji precej pisana družba, kajti poleg svobodomiselnih pristašev mladega liberalizma so bili med njimi tudi katoliški duhovniki in verni lajki, ki so iz političnih ozirov nastopali složno in sicer v katoliško-konservativni smeri.

Po preteku dvajsetih let pa se je tudi med Slovenci izvršil velik duševni preobrat. Slovenska visokošolska mladina, ki je posečala nemške univerze, kjer je bilo svobodomiselstvo v cvetju, je prinesla

nova načela v domovino in jih na prvem dijaškem shodu l. 1868 tudi javno proklamirala. Pod Levstikovim vodstvom je začela ta liberalna mladina nastopati proti oficijelnim voditeljem in je tako poglabljala razdor med "mladimi" in "starimi", to je med liberalnimi Mladoslavenci in katoliško-konservativnimi Staroslavenci. Kljub poedinim spravnim poizkusom je ločitev duhov tako napredovala, da sta že l. 1878 nastopili obe stranki pri državnozbornih volitvah ločeni. Dalekovidnejši razumniki so precej uvideli, da se načelno nasprotje ne bo ublažilo in da se morajo katoličani pripraviti na boj. Zato je "Zgodnja Danica" nekaj tednov po zgoraj navedenem dijaškem sestanku sprožila misel, da bi se v Ljubljani osnovala "Katoliška čitalnica". Iz te misli se je porodila naslednjo zimo "Katoliška družba za Kranjsko", ki se je že po dveh letih spremenila v "Katoliško politično društvo" in si v volivnem boju l. 1873 ustanovila tudi svoj političen list — "Slovenec". Ko je za germanizatorične Auerspergove vlade slovenska beseda v uradu in šoli prišla v nevarnost, sta se obe stranki spravili, čeprav je Bleiweis v svojih "Novicah" pisal, "da bo sprava z mladimi, katerim je nemški liberalizem bog, le tedaj mogoča, kadar se bo kača na ledu grela." Toda ta medsebojna sloga je prinesla narodno in kulturno mrtvilo, zato je Levstik po pravici nazval tedanje čase "gnile in strahopetne".

Auerspergovim centralističnim poizkusom je sledilo Taaffejevo ministrstvo, ki se je opiralo na fevdalno-konservativno in slovansko večino. Razmerje med državo in cerkvijo se je zboljšalo, v ospredje so začela stopati verska, narodna in kulturna vprašanja.

Politični dogodki na Dunaju so našli odmev tudi doma med Slovenci. Ko je nemški pritisk nekoliko ponehal, so se jela pojavljati stara načelna nasprotja, ki so tlela v slovenskem liberalnem in katoliškem taboru. Ker se pa liberalci še niso čutili dosti močne za odločen načelni boj, so načelno še zmيرaj priporočali slogo in skupen nastop, dasi so se v časopisju obnavljali stari grdi napadi. Ko pa je dobil katoliški pokret z imenovanjem dr. J. Missie za ljubljanskega škofa močno oporo, so strnjene liberalne vrste prešle v ofenzivo in začele v "Slov. Narodu" očitno protiklerikalno gonjo, nakar so postali katoliški voditelji še bolj pozorni. Na protiverske napade v liberalnem časopisju so odgovorili slovenski škofje s skupnim pastirskim listom, v katerem pozivljajo na boj zoper liberalizem. Škof Missia je celo prepovedal "Slov. Narod" in se zavzel za katoliško časopisje. "Rimski Katolik" — l. 1889, str. 563 — je tedaj pisal: "Od tistega časa se Slovenija ločuje in družji. Ločuje se od tistih, ki so se zarotili proti njeni veri, njenim tisočletnim tradicijam, proti njeni zgodovini. Družji se v tistih, ki se hočejo bo-

jevati in umreti pod staro zastavo za Boga in domovino. V mnogih duhovih se je v dveh letih zvršilo to ločenje, pospeševal je odločen glas nekaterih katoliških listov. Ločenje pa je začetek novega družjenja. Čim bolj se ločimo od lažnjivega liberalizma, tem bolj se drug drugemu bližamo, tem ožje se med seboj sklepamo. Združuje nas pa duh Kristusov v eni veri, v enem upanju, v eni ljubezni; v njem smo vsi eno."

Liberalci, ki še niso imeli nobene prave organizacije, so se odločnega katoliškega nastopa ustrašili in se začeli umikati. Ta umik je konservativno krilo

V katoliškem taboru so stopali v ospredje "mladi", njim na čelu zlasti Andrej Kalan in dr. Žitnik. Ti so v začetku leta 1890 ustanovili "Katoliško politično društvo", ki je vzdramilo ljudstvo in ga politično in kulturno probudilo. S številno obiskanimi shodi po deželi so širili politično zavest. Ko so se spomladi l. 1891 iznova vršile volitve v državni zbor, je sicer postavil uradne kandidature centralni volivni odbor, v katerem so bili pomirljivi konservativci obeh taborov, toda ta odbor ni imel nobene zaslombe in avtoritete ne na eni ne na drugi strani. Ker so se čutili katoličani ves čas kot samostojna po-

Zastopnik lemontskega župana, Mr. McCarty, govori na kat. shodu v Lemontu

katoliškega gibanja nekoliko potolažil, ne mlajšega, ki je bilo pod vplivom radikalnega Mahničarja. Zahteve po popolni ločitvi duhov so postajale vedno glasnejše in katoličani so si osnovali vrsto novih organov, ki so služili poglobitvi in razjasnitvi nove katoliške akcije. Liberalci niso bili kos katoličanom, branili so se s psovanjem in smešenjem. Napadi v liberalnem časopisju so veljali zlasti dr. Mahničarju in škofu Missiji. In tako je tudi dr. Slanc l. 1889 v "Slov. Narodu" odkrito priznal, da so duhovi na Slovenskem ločeni.

litvena stranka, so se slednjič tudi liberalci opredelili in združili v "Narodno-napredno stranko", nakar so tudi katoličani svoji stranki dali ime "Katoliško-narodna stranka".

In tako opredeljene je našel Slovence prvi slovenski katoliški shod, ki spada po svojem globoko zamišljenem programu med najznamenitejše dogodke v politični in kulturni zgodovini slovenskega naroda.

(Dalje prih.)

Ne pozabite, da se za naročnike, ki ne dolgujejo na list Ave Maria, bere vsaki mesec ena sv. maša. Pazite torej, da boste vselej pravočasno poravnali naročnino!

Udeležite se tudi naše velike kampanje in pridobivajte nam nove naročnike! Vsi na delo za napredek našega mesečnika! Pomnite, da imamo zraven navadnih nagrad pripravljene še izredne glavne nagrade in sicer za tiste, ki bodo dobili največ novih naročnikov.

Rev. A. Brecljnik:

KRISTUSU KRALJU.

(Sonetni venec.)

Kraljestvo božje naj povsod zavlada!
Vsi smo sinovi enega Očeta,
kateremu že v rajú Bog obeta
Odrešenika-Kralja. Sveta nada!

Kakšna bi satanu bila naslada,
če zemlja bila bi na vek prekleta,
če Deva ne brez madeža spočeta
rodila Kralja bi, presrčno rada?

Kraljestvo božje, pridi po Mariji!
O blagoslovljena Devica-žena,
ki strla glavo si hudobni zmiji!

Najbolj je Tebi misel zaželjena,
da se povsod kraljestvo Krista širi,
resnica prava, možna je le ena.

* * *

Resnica prava, možna ie le ena;
iskali so jo stari modrijani,
slute jo Plato, Sokrat — še pogani —
bila je najti jo jim skrb iskrena.

A bila glava ni nikdar nobena
rojena ne med modrimi zemljani,
da bi resnica čista kar na dlani
od nje ljudem naj bila podeljena.

Na mnoge je načine Bog govoril,
bila očakov duša razsvetljena,
prerokov um je vedno prav razsodil.

“Jaz sam sem vam resnica zaželjena,”
Kralj večni, Kristus ljudstvu je govoril,
“in pot v nebesa ni drugod nobena.”

* * *

In pot v nebesa ni drugod nobena!
Časti in slave mnogi so iskali,
učene knjige drugi prebirali,
njih dela bila so povsod slavljena.

Po smrti krije ruša jih zelena.
Slovesno njih telo so pokopali,
iskreno dragi mnogi žalovali —
li ko njih duša k Luči obujena?

“Jaz sam sem pot, ki pelje v življenje,
jaz sam sem vrata, skozi ktera nada
prisije vam za srečno obujenje . . .”

Tam čaka radost, sreča večno mlada,
tam neha smrt in žalost in ihtenje,
sveto Ime naj Krista Kralja vlada!

* * *

Sveto Ime naj Krista Kralja vlada
v nebesih, zemlji in na spodnjem svetu,
kjer pogubljeni v strahu in trepetu
vedo, da Krist živi ,zmaguje, vlada.

Prav slavnostna je mnogokrat baklada,
ko v nočnem miru, v tajnostnem šepetu,
ves narod kralju, svojemu očetu,
god vošči srčno in želje razklada.

Svet dostikrat se rad pred zlatom valja,
ki le bogatim služi — pa trpina zbada,
malik — zlato se na oltar postavlja . . .

Pripognejo naj vseh kolena rada
pred svetim se Imenom Krista Kralja —
trpinom dana bo veselja nada.

* * *

Trpinom dana bo veselja nada,
saj Kristus Kralj sam s križa nam kraljuje
razbičan, kronan s trnjem obljubuje,
da po trpljenju večna radost vlada.

Bogatim zdaj življenje je naslada.
Vsak dan razkošno — fino obeduje,
uboge, lačne reve zaničuje,
drobtina ubogim z mize žal ne pada.

Ubožec Lazar prosi za drobtine, —
— na nogah rana strašna, ognjena, —
v škrlat zaviti ga iz hiše rine . . .

Po smrti kazen je pekla ognjena . . .
Ubožcu Lazarju nebo zasine —
ubogim slava večna bo rojena.

* * *

Ubogim slava večna bo rojena,
srčno so odpovedali se stvari,
se za plačilo Stvarnik jim podari,
kako posrečena je ta zamena!

Kje kralja je rodila Deva-žena?
Kaj se nad hlevom v Betlehemu žari
in truma angelov nad njim vozari.
Glej, v revni hlev je milost položena.

Lisice trdne imajo brloge,
in ptice varna gnezda narejena —
Kralj Kristus spat gre med uboge . . .

Glej, Oljska gora vsa je ožarjena,
v nebesu splava Kralj nad oljčne loge,
slabotnim milost bode podeljena.

* * *

Slabotnim milost bode podeljena,
da grehov svojih se izpokorijo
ter sveti mir v srcu zadobijo,
in hudobija bo jim pozabljena.

Stoji pred Kristom, glej, nesrečna žena,
in svetohlinci farizeji tam stojijo,
ogorčeni, pred Kristom, mu kričijo,
da bila je v prešuštvu zalotena.

Zamišljeno On v pesek riše kroge,
— nariše morda črke, kače, gada —
sovražnikom na kljub usmili se uboge.

Sramotno izgine farizejska brada . . .
A grešnikom pa vzide nova nada —
uide ne pravičnemu nagrada.

* * *

Uide ne pravičnemu nagrada;
je volja božja — naše posvečenje,
popolnost božja — naše hrepenenje,
nad mesom poželjivim — duh naj vlada!

V sobanah krasnih vojvodskega grada,
kjer godbe, svile čuje se šumenje,
kjer vitezov prešernih čuje se vrvenje,
obraz mladeniču Alojziju upada.

Sijaj, bogastvo, slava ga ne miče,
ne klanja lepih se deklet obrazom,
vihti nad pleči trde, strašne biče . . .

V svetniški zarji, s slavnostnim izrazom
pri Kralju Kristu, vsej mladini kliče:
"Kraljuj o Kristus Kralj prav vsem
kristjanom!"

* * *

Kraljuj, o Kristus Kralj, prav vsem krist-
janom!

Pri krstu smo postali Tvoji brati,
da bili bi v nebesih Tvoji svati,
in v radost zmagoslavnim nebeščanom.

Kraljuj, o Kristus, nad kraljevskim sta-
nom,
kraljuj nad kočami na lepi trati,
daj polju blagoslov, pšenici zlati,
daj blagostanje, srečo mir meščanom!

Ko svetlo sonce vtone za gorami,
žarijo le še hribi po višini,
a temni mrak nastaja med grapami.

Čeravno kralj si tam v Boga bližini,
ostani tudi Kralj, vladar med nami,
razpni si šotor v hiši in v družini!

* * *

Razpni si šotor v hiši in v družini.
obraz Tvoj naj ji kakor sonce sveti,
ob katerem morejo se srca greti,
da dobro nam bo v Tvoji tu bližini.

O kako lepi, dragi so spomini
na hišico Marije v Nazareti:
Da bi v pokornem, težkem delu vneti
Sin božji zgled bil ljubljeni mladini!

Tvoj prestol, Kralj, družina naj postavi,
in v slavo Tebi, svetim nebeščanom,
naj vedno zvesta Tvoji bo zastavi!

Prebivaj, Kralj miru, pod našim stanom,
ohrani vedno dom naš v veri pravi,
a bodi tudi revnim Kralj poganom.

* * *

A bodi tudi revnim Kralj poganom,
ki zaslepljeni so teme sinovi.
Kraljestvo božje, Kralj, pri njih obnovi,
prestol postavi pod njih bornim stanom!

Ves svet se čudi vere velikanom,
ki med neznanimi ljudmi, rodovi,
med divje-zapuščenimi gozdovi,
resnice luč oznanjajo poganom.

Svoi blagoslov razlij na misijone,
da Tvoji vneti in pogumni sini
izpreobrnejo Ti milijone.

Naj hlev bo eden in pastir edini,
novsod, kjer sonce pride in kjer vtone—
ljubezen naj plamteča nas zedini.

* * *

Ljubezen naj plamteča nas zedini,
ljubezen, ki je sveta, dobrotljiva,
ni lakomna časti, ni nevoščljiva,
ne da se razdražiti, zlega ne učini.

V življenja Krista Kralja zgodovini
je zgodba tista najbolj pač ganljiva,
ki zlato Njega srce nam odkriva,
ko moli za sovražnike v bližini.

Na sodnji dan, glej, Kristus Kralj prihaja,
sodnik je vsem prestrašenim zemljanom,
odprl bo njim, ki so ljubili, vrata raja.

A grešnikom, zlodejevim tlačanom,
odpro pa vrata strašnega se kraja —
junaška borba grehu — vsem orkanom!

* * *

Junaška borba grehu — vsem orkanom!
Bori se Kristus zoper farizeje,
neverne, zvite biča saduceje,
je strah, trepet prevzetnim modrijanom.

Junaška borba grehu — vsem orkanom!
Kraljestvo Krista Kralja bo močnejše,
če boja meč se sukal bo ostreje
nasproti novodobnim zdaj poganom.

Na trdni skali Cerkev je zidana,
na mehki ni postavljena sipini,
zato se ne boji sovražnika — orkana.

Borili bodo se nje zvesti sini,
ki Kristus sam jim bo nebeška hrana,
v vek si Kristus Kralj naš Ti edini!

* * *

Uvek si Kristus Kralj naš Ti edini!
Svoj prestol v duši naši si postavi,
gnilobe greha, zlobe jo ozdravi,
s presvetim Srcem svojim nas zedini!

Kraljuj, o Kristus, v naši domovini,
edinost vere in ljubezni upostavi,
da ljudstvo vneto Tvoji služi slavi,
da vedno sluti v svoji Te bližini.

Kraljuj, o Kristus Kralj naš, vsemu
svetu!

Vseh narodov različnih zvesti sini,
naj služijo Ti v strahu in trepetu!

Na sodnji dan pa v Jozafat dolini
zakličemo v navdušenem poletu:
"Uvek si Kristus Kralj nam Ti edini."

* * *

Magistrale.

Kraljestvo božje naj povsod zavlada,
Resnica prava, možna je le ena,
In pot v nebesa ni drugod nobena:
Sveto Ime naj Krista Kralja vlada!

Trpinom dana bo veselja nada,
Ubogim slava večna bo rojena,
Slabotnim milost bode podeljena,
Uide ne pravičnemu nagrada.

Kraljuj, o Kristus Kralj, prav vsem
kristjanom,

Razpni svoj šotor v sleherni družini,
A bodi tudi dober Kralj poganom!

Ljubezen ti nas borce vse zedini,
Junaška borba vsem, prav vsem orka-
nom —

Uvek si Kristus Kralj naš Ti edini!

Drobne vesti.

Piše urednik.

Izseljenci in domovina. V začetku meseca avgusta je bila izseljeniška konferenca v Splitu. Sklical jo je minister za socialno politiko. Njen namen je bil vstvariti podlago za nov izseljeniški zakon in dobiti pravilne smernice za izseljeniško službo. Ob tej priliki so se doma malo ogreli za rodne brate v tujini.

Skrajni čas je že, da bi domovina pokazala več razumevanja za izseljence, zlasti še za izseljence v Ameriki. Doslej se je skoro splošno dogajalo, da so gledali na ameriške Slovence z nekim prezirom in omalovaževanjem. To omalovaževanje je doseglo nelep višek ob I. vseslovenskem katoliškem shodu v Ameriki. Med tem, ko imajo tamkaj poročevalce za vse mogoče reči in črpajo novice iz raznih tujih listov, so se spomnili našega shoda le s par kratkimi noticami. Celo iz starega kraja smo prejeli nekaj pisem, v katerih obsojajo to pristranost. Katoliški shod v Lemontu je namreč bil do sedaj največji praznik katoliških Slovencev v Ameriki. Tudi če bi ne rodil sadov, ki si jih je začrtal za bodočnost, je bil že sam na sebi velevažen zgodovinski dogodek. Pred leti niso mogli prodreti z mislijo vseslovenskega katoliškega shoda, ker so bile razmere drugačne; to pot smo z veliko težavo prodrli in prodrli smo največ radi tega, ker smo skušali omiliti razna nasprotstva. Ave Maria je krepko podpirala to prizadevanje. To dejstvo ji daje sedaj po veličastnem uspehu najlepše zadoščenje.

* * *

14. julija je bil v ljubljanski stolnici posvečen za škofa dr. Gregor Rožman. Posvetil ga je ob asistenci mariborskega škofa dr. A. Karlina in krškega dr. Jos. Srebrniča ljubljanski vladika dr. A. B. Jeglič. Bog blagoslavljaljaj delo novega slovenskega škofa in koadjutorja ljubljanskega!

* * *

Na Jakobovo so sv. oče prvič po dolgih letih zapustili Vatikan. Pozdravila jih je velikanska množica ljudstva. Ves svet je tako videl, da je papeštvo nepremagljivo in da je sveta Cerkev z njim vred zidana na Petrovo skalo.

Svet dandanes koraka od napredka do napredka. (Glej n. pr. Zeppelinov polet okoli sveta.) Sv. Cerkev tega napredka ne ovira. Skrbi le, da ne bi človek svoje duše preveč zagrebel v časne dobrine in pozabil na večnost. Zato ga zopet in zopet opominja, naj se zaveda svoje odvisnosti od Boga in naj živi tako, kakor se spodobi za božjega človeka. Zato papeževa navodila proti ženski modi, zato druge modre naredbe proti materialistom in racionalistom.

De mortuis nil nisi bene. Ta prastari rek ne zahteva, da moramo mrtve samo hvaliti; sicer bi morali tudi zločince povzdigovati v deveta nebesa. Zahteva le, da tako govorimo o mrtvem, kakor je koristno za človeško družbo.

Po tem komentarju bom napisal par vrstic ob smrti slovenskega proletarskega voditelja Jožeta Zavertnika. Svoj čas sem bil omenil njegovo knjigo "Ameriški Slovenci," in pristavil, da je sicer pisana pristransko, da pa jo mora upoštevati tisti, ki hoče dobiti celotno in nepristransko sliko o slovenskih razmerah v Ameriki. Sedaj sem bral, kakšno je bilo Zavertnikovo življenje in delo. Že v zgodnji mladosti se je zanimal za delavsko gibanje in navduševal svoje tovariše, naj se organizirajo proti izkoriščevalcem. Bil je urednik raznih socialističnih listov, najdalje — celih osemnajst let — pa "Prosvete." Ustanovil je "Proletarca" in deloval kot organizator socialističnih udruženj. Boj je bilo njegovo geslo. Pa ne samo boj proti kapitalističnemu družabnemu redu, kar bi ne bilo nič hudega, ampak tudi proti veri in njenim zastopnikom. V tem je tragika njegovega življenja. Tukaj ga moramo zavriniti ter povdariti, da ni znal ločiti gospodarsko vprašanje od verskega (tega ne umejo tudi boljšeвики!) in da vsled tega ni delal za popolno usovršenje človeka, ampak samo za enostransko. Naj se človeku godi še tako dobro na tej ubogi zemlji, naj ima zlata na kupce in bogastva preko mere — če njegovo srce ni mirno in zadovoljno, ne bo srečen. Vse socialistično gibanje je končno vendarle usmerjeno k temu, da bi priborilo človeku trajno srečo in blagostanje. Po vsem tem že po naravi hrepeni človeško srce in to hrepenenje je tako močno in učinkovito, da ga ne more nihče utajiti. In vendar je na drugi strani zopet dejstvo, da časne dobrine ne zadovoljijo človeka za stalno. Stalno in popolno zadovoljstvo najde šele v dobrih delih in seveda v Bogu. Mr. Zavertnik menda ni tega popolnoma umel, ker mu je manjkalo globlje verske izobrazbe. Brez kritičnega presojanja je prevzel ekstremne socialistične nauke za svoje in se zanje bojeval do smrti. Zato je tudi umrl izven Cerkve in se dal upepeliti.

* * *

K debati o "crknjenih svinjah." Ta debata se je razvila, ker je "Prosvetin" poročevalec besede glavnega govornika na katoliškem shodu (P. Odila) obrnil tako, kakor da bi le-ta trdil, da so socialisti crknjene svinje. V resnici pa je P. Odilo navedel slučaj, da so duhovnika potegnili in ga poklicali k crknjeni svinji na spoved.

Ker je P. Odilo odšel v stari kraj in ker se je že pričela zloraba dotičnih obrnjenih besed, sem bil prisiljen poslati popravek "Enakopravnosti" v Clevelandu. Ista je moj popravek dne 20. julija t. l. priobčila z daljšim komentarjem in mi dala s tem zadoščenje. Popravek je prinesel tudi Amerikanski Slovenec. Nato se je oglašil v "Prosveti" poročevalec s svojim polnim imenom in kot edini pogoj preklica zahteval, da P. Odilo ali jaz ali kdo drug natančno navede, kje se je zgodil dotični zgražanje vzbujajoč slučaj, da bi namreč duhovnika poklicali k crknjeni svinji. Tedaj sem pisal na uredništvo Prosvete sledeče pismo:

Lemont, Ill., 25. julija 1929.

"Prosveta",
2657-59 So. Lawndale Ave.,
Chicago, Ill.

Cenjeno uredništvo:—

Kot odgovor na daljši članek g. Gardena dajem zaenkrat pojasnilo samo k sporni točki.

Iz ust P. Odila sem najmanj dvakrat slišal, da se je zgodil dotični, zgražanje vzbujajoč slučaj v Chisholmu, Minn. Za po-

ali katerekoli osebe na svetu, niti jih ne maram, če bi mi jih kdo ponujal. Principielno in stvarno se spopadem s komurkoli, toda osebno ste Vi ali kdo drugi lahko moj prijatelj. Zato bi mi bilo zelo žal, če bi se komu godila osebna krivica v Prosveti.

S spoštovanjem:

Ivan Molek, urednik Prosvete.

Seveda me odgovor iz uredništva ni mogel zadovoljiti. Vendar sem se udal in sedaj odgovoril k stvari. Prejšnja zahteva poročevavčeva, da mu navedemo kraj, kjer se je zgodil dotični slučaj namreč ni bila ad rem. To bi lahko tedaj povdaril, pa nisem. Drugo moje pismo na g. Moleka se tako-le glasi:

Lemont, dne 8. avgusta 1929.

Cenjeni gospod urednik:—

Zadnjič sem Vam sporočil, kje se je zgodil dotični zgražanje vzbujajoč slučaj. To sporočilo je bil edini pogoj za Vašega poročevavca, da prekličje napačno poročanje. Ker pa pravite v svojem odgovoru name, da boste radi popravili, če se dokaže, da je P. Odilo res tako govoril kakor je bilo v Amerikanskem Slovencu, zato Vam to pot javljam, da sem zaslišal več oseb in so pripravljene priseči, da je P. Odilo prav govoril. Sporno vprašanje je za takega, ki zagovarja resnico, s tem rešeno. Upam, da boste izvajali posledice in popravili, kar ste popraviti dolžni. Nerač bi s to stvarjo vnovič stopil v javnost, vendar bom prisiljen, če Vam

Skupina tistih, ki so nam pomagali pri kat. shodu.

drobnosti Vam bosta gotovo rada na razpolago č. g. župnik J. E. Schiffrer in P. Odilo, slednji seveda šele tedaj, ko se vrne iz starega kraja.

Če mi bo čas dopuščal, bom zraven tega v eni izmed prihodnjih števil Ave Marije napisal daljši, načelen odgovor.

Z dolžnim spoštovanjem:

P. Salezij Glavnik, O.F.M.

Prejel sem tak odgovor:

Chicago, Ill., 27. avgusta 1929.

Na Vaše pismo z dne 25. t. m. Vas zagotavljam, da Prosveta ne mara nikomur delati kake osebne krivice ali škode, niti ni tega nikoli delala. Ako se dožene, da je naš poročevalec Anton Garden narobe slišal ali razumel govornika, bomo to drage volje povedali v listu. Vsak tak popravek smatramo kot etično dolžnost, odločno pa odklanjamo insinucijo "Amerikanskega Slovenca", da je to z naše strani "prisiljena kapitulacija". Seveda, dokler poročevalec vztraja, da je pravilno razumel p. Odila, bo uredništvo stalo s poročevalcem.

Nam je za resnico, g. Glavnik, za resnico vselej, vsepovsod, v vseh slučajih in vseh ozirih. Za resnico in pravico — zato je ves naš boj. Jaz ne iščem osebnih skalpov nobenega duhovnika

tudi taki dokazi ne zadostujejo, ki bi bili polnomočni celo pred sodnijo.

Ker se borite za resnico (po Vaše gotovo za relativno resnico) in ker priznate etične principe (dasi jih nimate na kaj opreti), zato upam, da bom videl v kratkem popravek v Vašem listu.

S spoštovanjem:

Rev. S. G., urednik Ave Marije.

Gospod Molek mi je dal tak odgovor:

Chicago, Ill., 10. avgusta 1929.

Cenjeni g. Glavnik:—

Na Vaše drugo pismo z dne 8. t. m., ki sem ga danes prejel, Vam moram odgovoriti, da naš poročevalec Anton Garden še vedno vztraja pri svojem pojasnilu, ki ga je objavil v Prosveti 24. julija t. l. On je tudi pripravljen pojasniti Vam pismeno, ako se obrnete nanj. Naš naslov je tudi njegov naslov. Mr. Garden je gentleman — ne samo po mojem mnenju, temveč v očeh vseh, ki ga poznajo osebno — ki ne bo vedoma ali namenoma nikomur delal krivice. Dokler torej on vztraja, da se je dotični pasus p. Odila drugače glasil v tisku kakor iz njegovih ust, ne morem jaz popravljati njegovega poročila. Uredništvo

se v tem slučaju rezervira toliko časa, da bo v njegovo satisfakcijo nepobitno dognano, kdo ima prav.

Da ni bilo v tisku vsega, kar je p. Odilo rekel na shodu, dokazuje tudi to, da v A. S. manjka pasusa o "bojevanju s pestmi", o katerem je poročal Garden in česar do danes še niste demenrirali z vaše strani.

Kje je torej resnica? Meni je zelo žal, ker imam premalo časa, da bi Vam obširno odgovoril na Vaše pripombe glede relativnosti resnice in etičnih principov, ki jih po Vašem nimam na kaj opreti. Par besed ne pove dosti, pove pa naj le toliko, da so do danes najbolj podkovani ljudje bili zelo skromni, kadar je beseda nanesa na absolutno resnico.

S spoštovanjem: **Ivan Molek**, urednik Prosvete.

Tako je torej sedaj z debato o crknjenih svinjah. Zame osebno je debata s tem rešena. Vendar upam, da bo P. Odilo sam posegel v debato, ko se vrne iz starega kraja. Na opazke v pismih in v listih, ki ne spadajo k stvari, so odgovorili že drugi v celih knjigah. Kratek a jedrnat odgovor na marsikaj pa dajo tudi dobre katoliške enciklopedije.

* * *

Moja pot na North. Da bi si malo oddahnil od naporenega dela, sem mahnil sredi meseca avgusta za 14 dni na North. Namenil sem se k Fathru Novaku v Willard, Wis. Z njemu lastno gostoljubnostjo me je sprejel in skrbel za moje razvedrilo. Razkazal mi je faro in me peljal tudi k nekaterim župljanom —farmarjem. Na praznik Vnebovzetja Marijinega sem od tod šel obiskat našega dobrega prijatelja in sobrata preč. g. dekana Šavsca v Shakope, Minn., pri katerem sem ostal tri dni. Marsikaj zanimivega iz zgodovine ameriških Slovencev sem zvedel tukaj, nato pa sem odšel nazaj v Willard. S Fathrom Novakom sva potem še šla na lov na tisti hrib, ki mu pravijo "Krim," dvakrat pa sva šla ribarit. Kmalu so minile moje počitnice in moral sem se vrniti k svojemu delu. Zvečer pred odhodom sem z zanimanjem prisostvoval vaji za igro "Čarovnica," ki jo je v nedeljo za tem uprizoril tamkajšnji novoustanovljeni dramski klub "Willard." Občudoval sem požrtvovalnost igralcev; ves dan so namreč težko delali, pozno v noč pa so se posvetili še prosvetnemu delu. Imajo zelo lep društveni dom, krasno župnišče in čedno cerkvico. Vse skupaj sem ohranil v najlepšem spominu. Fathru Novaku in dekanu Šavsu izrekam na tem mestu pristrčno zahvalo.

* * *

Še par kratkih vesti. V prijetno dolžnost si štejem, da se zahvalimo vsem clevelandskim gospodom duhovnikom, ker so tako prijazno priporočili naš list v cerkvi in šli našemu zastopniku velikodušno na roko. Bog bodi vsem stoterni plačnik! — V družbi s Fathrom Plevnikom sem se udeležil nedeljske tekme med clevelandskimi in jolietskimi žogarji. Clevelandski žogarji (Mr. Stanley Zupan, Mr. William Vidmar in Mr. Anton Novak) so se na poti domov oglasili v Lemontu. Povedali so, da so zmagali, obenem pa so mi pokazali nagrado, ki so jo dobili: srebrno kupo. Vesel sem bil, da so s svojo tek-

mo vzbudili pozornost tudi pri angleškem listu v Jolietu. Iz srca čestitam obojim, Jolietčanom in Clevelandčanom pri uspehu, ki so ga dosegli. — Zelo lepa romarska shoda so priredili meseca avgusta v Lemontu, So. Chicažani in Prekmurci. Obljubili so, da jih bodo drugo leto privabili še več. — Film katoliškega shoda so prvič videli v Forest City. Pokazali so jim ga drugi dan po slovesni proslavi 25-letnice fare, dne 16. septembra. Upamo, da bo film povsod budil versko in narodno zavest, obenem pa bo rojake tudi navduševal za skupno in vzajemno delo. Da je v tem oziru še marsikaj treba delati, me je potrdilo pismo, ki sem je pred kratkim prejel od nekega gospoda. — P. Hugo se je sredi septembra vrnil v domovino. Pred odhodom so mu Chicažani priredili zelo dobro obiskan banket.

* * *

S prvim oktobrom začnemo **našo veliko kampanjo za nove naročnike.** Cenjene rojake prosimo, naj se je udeležijo v velikem številu. Če nam pridobijo mnogo novih naročnikov, ne bodo koristili samo dobri stvari lista, ampak tudi nam, slovenskim frančiškanom, ki se žrtvujemo za celokupni slovenski narod v Ameriki. Brezposelni imajo obenem lepo priliko, da si z agitacijo nekaj prislužijo. Toplo torej priporočamo vsem, naj sodelujejo pri naši letošnji kampanji in naj si prizadevajo, da ne bodo deležni samo navadnih, ampak tudi te ali one glavne nagrade. Pazno preberite tozadevni razglas na prvi strani lista! — Izredno zanimiv bo koledar Ave Marije za l. 1930. Bo nekoliko večji od lanskega in v njem bo zraven poročila o shodu in premnogih slik tudi precej drugega lepega gradiva. Vse bo pa nadkrilil izboren prispevek Rev. Dr. J. Zaplotnika, našega vrlega ameriškega zgodovinarja. Na podlagi še nepriobčenih virov je natančneje opisal najvažnejšo dobo v življenju našega velikega škofa Barage predvsem kot spomin na 100-letnico njegovega prihoda v Ameriko. V koledarju bo tudi poseben mladinski oddelek z nekaterimi lepimi angleškimi članki. Tukaj našteva med drugim naša vrla sotrudnica, Miss Albina Wahčič, katere so znamenitejše ameriške športne igre. V kratkem moramo reči, da bo koledar vse zadovoljil, tako po svoji izbrani vsebini, kakor po svoji obliki. Koledar bo stal samo 50c. Da bi pa lažje krili ogromne stroške, smo podaljšali rok za sprejemanje oglasov do 5. oktobra. Do tistega časa bomo še izjemoma sprejeli kako poročilo iz naselbin in tudi kako fotografijo. Upamo, da boste vzeli ta razglas na znanje in nam pomagali. Prav lepo se priporočamo! Glejte, nekateri so tako velikodušni, da žrtvujejo celo več kakor njihove razmere dopuščajo. Koristiti hočejo dobri stvari in pospešiti naš napredek. Naj omenim samo eno osebo, ki nam je nedavno poslala zopet \$20 v podporo lista, a noče biti imenovana med dobrotniki. Bog

ji plačaj z nebeškimi darovi! — Tisti, ki se čuti prizadeto radi povesti "Pozabljen amulet" javljamo, da se povest ne tiče nje ali kake druge osebe, ampak je samo povest, kakor je podobnih mnogo na svetu. "Ena božjih cvetk" je poskus "A. S.", da bi ustanovil leposlovno knjižnico za ameriške Slovence. Tak

poskus seveda iskreno pozdravljamo. —

* * *

Uredništvo "Vigredi" nam je poslalo v oceno lepo vzgojno knjigo "Mati - vzgojiteljica," ki je izšla v razširjeni tretji izdaji. Knjigo najtopleje priporočamo našim slovenskim materam, obširnejšo oceno bomo pa prinesli prihodnjič.

Laktancij o rimskih preganjavcih.

Priraja Rev. Pavel Podbregar.

(Dalje)

Herkulij, ki je dobro poznal Galerijevo divjost, je premišljeval sam pri sebi: Galerij bo na sporočilo o nasilni Severovi smrti vzbruhnil v vsej jezi in začel s sovražnostmi, udaril bo z vojsko, morda nase pritegnil Maksimina, pomnožil vojake in potem je nemogoč vsak odpor. Vsled tega je utrdil mesto in je založil z živežem; nato je odšel v Galijo, da svojo hčer omoži s Konstantinom. Galerij je med tem res vpadel v Italijo in se približal Rimu s sklepom, da uniči senat in pomori prebivavce. Mesto je bilo dobro zavarovano z okopi. Nemogoče je je bilo napasti in oblegati. Galerij ni videl nikdar preje Rima in si je predstavljal, da ni tako obsežen. Nekatero legije so zagnusile boj, ki naj nastane med sorodniki ter zapustile cesarja. Galeriju je upadel pogum. Iz strahu pred zlo usodo pokojnega Severa je pokleknil pred vojake in jih prosil, naj ga nikakor ne izroče sovražnikom. Posrečilo se mu je pregovoriti jih in jih nase prikleniti. Zapovedal je splošni umik. Na tem begu bi ga bili Rimljani lahko porazili z maloštevilnimi vojaki. Tega se je bal in zato dovolil, da so njegovi vojaki ropali na vse strani in uničevali živila. Tako je del Italije zapadel opustošenju. Polje so pomandrali, žene onečeščavali, device zapeljali, očete in može mučili na tezalnicah; hčere in matere so silili, da so izdale zaklade. Črede ovac in živine so odpeljali. Na tak način se je Galerij vrnil v svoje dežele. Odkar je bil vladar, ni prikrival sovraštva proti rimskemu imenu. Hotel je celo, da bi izpremenil ime rimske države. Ne rimska, ampak dacijska bi se naj imenovala.

Maksimijana izženo iz Rima.

Ko se je Galerij umaknil, je prišel domov tudi Maksimijan in s sinom sta skupno vladala. Vendar so mladega vladarja bolj slušali kakor starca, kajti sinova oblast je bila starejša in močnejša. On jo je izročil očetu. Z nejevoljo je to starec prenašal in z otročjo zavistjo zavidal sina. Koval je načrte, kako bi izpodrinil sina in sam prišel do vrhovne oblasti. Zdelo se mu je lahko, kajti Maksencijeva vojska je obstajala iz vojakov, ki so zapustili Severa. Sklical je torej k posvetovanju armado in

ljudi, češ, da hoče govoriti o slabem gospodarstvu v državi. Govoril je o tem dolgo časa, nato pa pokazal na sina kot tistega, ki je kriv temu. Iztrgal je celo škrlat z njegovih pleč. Maksencij je razgaljen skočil s tribune k vojakom, ki so vsled tega postali tako nevoljni nad starcem, da so ga zapodili ko drugega Superba iz Rima.

Licinija povišajo v imperatorja.

Maksimijan je tedaj odšel v Galijo in ostal tamkaj. Zatem se je podal k sinovemu sovražniku Galeriju, navidezno z namenom, da bi uredila zamotane državne posle; v resnici pa je imel načrt, da pri ugodni priliki umori Galerija in se polasti vlade. Tamkaj je bil tudi Diokles in v njegovi navzočnosti so na izpraznjeno Severovo mesto imenovali Licinija. V takih okoliščinah Maksimijan ni mogel izpeljati načrtov. Poln hudobnih naklepov se je vrnil nazaj v Galijo hoteč Konstantina vjeti po kaki zvižaji. Vsled tega je odložil cesarsko oblačilo. Frankovski vojaki so bili ravno pod orožjem in Maksimijan je skušal pregovoriti svojega sorodnika, ki ni slutil nobene zle nakane, da naj se nikakor ne poda z vso vojsko nad barbare, češ, saj zadostuje manjše število. Utemeljeval je pa to pri sebi tako: Sam hočem tisto armado, ki jo izberem. Konstantin naj le gre nad sovražnika in se da premagati.

Mladi mož verjame pretkanemu starcu in uboga. Pustil je doma večji del vojakov in z malimi krdeli odhitel v sovražno deželo. Maksimijan je čakal nekaj dni, potem si je hitro odel škrlat in se polastil državne blagajne. Konstantin je spoznal položaj noči na ugodno priliko. Straž je bilo malo. Suženj je sanjal. Oboroženi Maksimijan je vdrl v sobo, umoril spečega ter bahaško zapustil spalnico z umorjenen. Vojaki so stopili na Konstantinovo stran. Maksimijan se je polastil trdnjave Mesilije in vrata zaprl za sabo. Konstantin se je približal trdnjavi in na zidu stoječega starca mehko in ljubko nagoval. Maksimijan pa je v odgovor preklinjal. Tedaj mestna vrata nenadno odpro in vojaki vderejo notri. Pripeljejo tudi Maksimijana pred pravega cesarja. Tu mora poslušati svoja zlodejstva. Vzeli so mu cesarsko oblačilo in po strogem posvarilu zaenkrat pustili pri življenju. (Dalje sledi.)

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

VIII.

D tistega trenutka dalje je Dora spet prenesla vse svoje zanimanje k Ireni v Viktorjevo hišo.

Ko sta pri naslednjem sestanku spet načeli vprašanje, če bi Irena mogla postati katoličanka, se je Dora kar naenkrat razodela kot navdušena apostolska delavka, ki ji je izročena Irenina usoda in dušni blagor.

“Gospa Irena,” tako je govorila s ponarejeno misijonsko gorečnostjo, “ne sme in ne more biti glavno vprašanje, če kaže ali ne, da postanete katoličanka. Nič se ne sprašujva, kaj utegne slediti za vaše zemeljsko življenje, ako se odločite za ta korak. Naj sledi, kar hoče! Bog bo poskrbel za vse. Glavno je vprašanje, če ste prepričana, da je katoliška vera edino prava. Ako je to prepričanje v vas, morate postati katoličanka, pa naj pride, kar hoče. Resnica nad vse!”

Irena je iznenadena upirala žejne oči v svojo misijonarko. Tako ali podobno Dora še ni nikoli govorila.

Dora je opazila iznenadenje v Ireninih očeh in lahko sumnja na njenem čelu. Zato je previdno nadaljevala:

“Gospa, morda se vam čudno zdi, da danes tako odločno govorim. Doslej sem bila bolj hladna napram vašim stremljenjem, ker sem vas hotela preizkusiti. Ali sedaj vidim, da vas Bog čisto zares kliče v pravi hlev, zato se ne morem več obotavljati. Vsestransko vam želim biti v pomoč.”

Še je molčala Irena in razmišljala. Senca je odplavala z njenega čela.

“Razumem vas, Mary,” je končno pretrgala molk. “Resnica nad vse, to je res. Toda jaz nisem še tako daleč, da bi mogla z razumom trditi: katoliška vera je edino prava. Nisem poučena, to dobro veste, in moja knjiga je pač le knjiga. Skuša biti živa, pa končno se ji le ne posreči. Ne razumem mnogo. Toda srce mi pravi, da je tu čista resnica božja, ker je vse tako čudno lepo, kar sem doslej brala in čula o katoličanstvu.”

“Srce rado vara,” je preudarno odvrnila Dora. “Toda če ne sledi slepo svojim nagonom, temveč si vzame za svetiljko bistri razum, utegne biti zelo dober kažipot. In prepričana sem, da je tako pri vas.”

“Učite me!” je skoraj proseče jeknila Irena.

“Bom, draga moja, zato sem tu. Kolikor je v mojih slabih močeh, vam bom vse natančno raztolmačila. Če naletiva na kaj takega, da bi moje moči odpovedale, bom vprašala duhovnika, ki imam ž njim stalne stike.”

“Hvala vam, Mary!” je vzradoščena vzkliknila Irena. “Začniva takoj. Verjemite mi, da sem že dolgo težko čakala tega hipa. Morda se nisem prav zavedala, česa čakam, a sedaj čutim.”

“Gospa, pouk vam ne bo delal težav. Zdi se mi, da je vaša duša že od rane mladosti vsa katoliška. Gre le za to, če boste močna dovolj, da premagate vse ovire, ki vas brez dvojbe čakajo na novi poti...”

Znova je legla senca na belo Irenino čelo. Le za hip. Otresla se je in odločno zatrdila:

“Mary, vse bom zmogla. Ne veseli me dalje živeti, ako tem rečem ne morem do dna. Drugo bo poskrbel Bog, ste dejali.”

Dora se je v zadregi odkašljala. Sram je je bilo in nekaj ji je zagorelo v licih, ko je videla, kako njene ponarejeno pobožne besede globoko vplivajo na sprejemljivo Irenino dušo . . .

* * *

Tako sta se pričeli z vso resnostjo učiti. Dora se je hitro dodobra vživela v novo vlogo, saj je bilo ponarejanje in varanje že skoraj njena druga narava. Sicer se je hotel tu in tam pojaviti v njej občutek osramočenja, toda brž ga je znala zatreti in si je mislila: Začela sem, dokončati moram. Viktorju moram pošteno prekrižati pot. In če res drugače ne gre, zakaj ne bi tako —?

Včasih ji je prišlo, da je sama začutila mehko srca, ko je v lepih besedah govorila Ireni. Zlasti se je pa morala skoraj siloma upirati občutku ginjenosti, ko je zrla pred seboj tako vdano in resnice žejno učenko. Prišlo ji je, da bi sama kriknila z Ireno: Bog, razodeni se! Odkrij se tudi meni!

Toda v splošnem je prevladovala v njej trdoba in odločen sklep, stvar speljati do konca. Da bi se še bolj izvežbala v novem poklicu misijonarke, je res ponovno obiskala duhovnika in prosila navodil in primernih knjig.

Obojega je dobivala v izobilju. Duhovnik ji je zaupal prav kakor Irena. Vesel je bil njenega dela in ji je govoril o pomenu lajiškega apostolata. Nekaj trdega je udarjalo na Dorino srce, a volja je bila zakrknjena in srce je ostalo zaprto.

Iz duhovnikovih knjig je pripravljala pouk za Ireno. Bolj ko je brala, bolj je tudi sama zoper lastno voljo strmela nad vzvišenostjo nauka, ki ji je iz branja sijal naproti. Prav na tistem se je morala čuditi, da je toliko lepega v veri, ki je končno tudi njena, kar ji še nikdar ni prišlo prav do zavesti. V posebnih hipih je kar zastrmela nad površnostjo svoje lastne verske vzgoje in izobrazbe . . .

Toda kaj, ko je vedno na novo zaklicalo iz nje: Viktor, Viktor! Zavoljo njega sem prišla, nič me ne sme ovirati na potu do cilja!

Neprestano ji je bil pred očmi. Ni se mogla dovolj načuditi njegovi sigurnosti, s katero je igral nezvestega ljubimca pri vajah za "Tragedijo ljubezni". Dalje ko je strmela vanj, bolj se ji je hotelo, da bi ravno v takem trenutku planila predenj in kriknila vanj: Ne igraš! Res si tak!

Ta misel se je je bolj in bolj oprijemala. Ha, to bi bilo nekaj novega, nekaj izvirnega! Osramoče-

Še teden dni je bilo do uprizoritve "Tragedije ljubezni".

* * *

Dekle, ki je imela igrati Lilly, je bila tudi sobarica, prav kakor Dora. Angela ji je bilo ime. Intelligentno dekle, ambiciozna po naravi, toda ne posebno lepa in zelo uboga. Socijalistka je postala le iz nejevolje nad svojim uboštvo. Denar, ki si ga je s težavo služila, je morala deliti s staro materjo in bolehnim bratom.

Dora se je bila že prilično seznanila z njo. S

Zmagovalci v jolietki žogometni tekmi.

Tako jo je prevzelo, da je vsa drhtela v sebi. Zbežala je iz dvorane na cesto, na zrak.

Kri ji je vrela v žilah. Silno jo je žgala glava in v sencih jo je tiščalo. Obstala je ob izložbenem oknu in bulila v svetle predmete. Videla ni ničesar. Nenadoma ji je šinila močna misel v možgane, sunkoma se je obrnila in odhitela nazaj v Delavski Dom. Od zadovoljstva se je smejala sama sebi in srce ji je burno bilo. Glava se ji je pa hitro ohlajala in trezno odkončavala kovanje sijajnega načrta. nje Viktorjevo bi bilo popolno, njeno zadoščenje tudi.

svojim ženskim nagonom, poostrenim še z izkušnjami zadnjih let v tajni vlogi, je kmalu odkrila vse skrivnosti v Angelini naravi.

Takoj po dozoritvi velikega načrta ob izložbenem oknu, je postala Angela ali "Lilly" predmet vsega Dorinega zanimanja. Obsula jo je z dobrotami in darovi vsake vrste. In res je mahoma pridobila njeno popolno zaupanje.

Obenem se je Dora sama z vso vnemo učila vloge nesrečne "Lilly". Natančno je pazila, kako je zahtevala igrovodja od Angele, da naj predstavlja Lilly.

Besedilo je znala na pamet že prvi dan po dozorelem načrtu stavkov za stavkom.

Štiri dni je še manjkalo do uprizoritve, ko je nenadoma pozvonila Dora pri Angelinih vratih.

Angela se je začudila.

"Ti, sodružica! Kaj te je prineslo?"

"Želim govoriti s teboj na samem in zelo zaupno. Važne reči, zelo važne!"

Angela jo je odvedla v svojo sobico in sta sedli.

"Govori, Mary, tu sva popolnoma varni."

"Dobro, Angelica! Veš, ni moja navada, govoriti daleč naokoli, zato ti bom kar nakratko povedala. Ali bi mi hotela napraviti zelo zelo veliko uslugo in to na tak način, da bi tudi sama sebi obilo koristila?"

Angela je debelo gledala.

"Zakaj ne, Mary, če je le v mojih močeh."

"Je v tvojih močeh, dragica, prav lahko mi ugodiš, če le hočeš."

"Potem ti kar obljubim, Mary."

"Čuj tedaj! Prepusti mi v nedeljo svojo vlogo v Tragediji ljubezni!"

Angela se ni ganila. Samo čelo se ji je nalahno nagrbančilo.

"Obljubila si, dogovorjeno je!" je silila Dora.

Angelo je posilil smeh.

"Bog ve zakaj, Mary."

"Ne vem, da-li Bog ve zakaj, meni je dovolj, da jaz vem," je odvrnila Dora skoraj razdražena. Začutila je nevarnost, da izgubi skrbno preračunjeno kontrolo nad seboj. Proseče je nadaljevala:

"Veš, ljubček, strašno sem neumna na igranje. In ravno tvoja vloga mi je tako všeč, da se kar nisem mogla ustaviti skušnjavi. Sedaj sem tu in izrekla sem. Beseda ni konj."

"Hm, vseeno se mi čudno zdi . . ."

"Vem, da se ti zdi, Angelček! Toda upoštevaj moje nagnenje. Vsak človek je do neke mere čudak in ima svoje slabosti ali celo neumnosti. In moja slaba plat je ta, da sem strastno neumna na igranje. Da sem prišla pravočasno v vašo organizacijo, na kolenih bi si bila izprosila vlogo. Tako sem si pa večer za večerom grizla ustnice, da bi potlačila svojo otročjo neumno željo. Pa je le bolj in bolj rasla v meni. Angelica draga, moraš mi ugoditi, boš vide-la, ne bo zastonj."

Nagnila se je k dekletu in toliko nežnosti ji je bilo v vedenju, da bi si jo niti sama ne bila pripisala.

Angelo je ponovno posilil smeh.

"Ampak, Mary, saj skoraj ni mogoče. Recimo, da ti jaz vlogo res odstopim, kaj pa poreče igrovodja? Saj je komaj še par dni in . . ."

"Nič takih skrbi, dragica moja! Vlogo znam od prve do zadnje črke in znana mi je najmanjša kret-nja na odru — sama sem to vlogo že nekoč igrala v New Yorku."

Prav nič se ji ni poznalo, da je zopet izrekla debelo laž.

"A tako! — Hm, če ti napravim tako veliko uslugo, no, pa ti prepustim vlogo. Ampak nekak izgovor bo vendar potreben."

"Hvala, predraga! Glede izgovora imam vse lepo izračunano. Za sedaj nikomur nič ne omeni. Igraj še v soboto zvečer pri generalni vaji, čez noč pa zboli in vstani v nedeljo ves dan v postelji!"

Svetlo razposajen smeh je ušel Angeli.

"Mary, ti si pa res menda rojena igravka. Saj si napravila že iz tega celo komedijo!"

"Bodi resna, ljuba moja! — Torej ti zboliš in ostaneš v postelji. Ali prej ne črhni besedice. Če ne moreš drugače zboleti, ugrizni se v nos! Sporoči igrovodji, da ne moreš igrati, da pa na veliko srečo veš za drugo, ki bo brez težav nadomestila tebe. Igrovodja bo divjal, vem, toda v posteljo menda vendar ne bo prišel nadte!"

Angela se je obotavljala in med smehom visela z očmi na Dori.

"Torej kar zboleti moram na vsak način? . . ."

"Na vsak način, ljubček! In verjemi, ta tvoja bolezen bo bogato plačana. Ker ti popolnoma zaupam, ti dam prav takoj namenjeno nagrado. Tu imaš, samo jezik za zobmi, dekle! Rada dam, po-manjkanja ne trpim. Ti pa veš, kako porabiti."

Angeli je skoraj vzelo sapo. Pred njo na postelj-nem pregrinjalu je ležalo sto prekrasnih dolarjev. Bila je omamljena, kakor začarana.

"In še enkrat hvala, dušica zlata," je gostolela Dora pred slovesom. "Jaz bom pripravljena, da ne bo najmanjših sitnosti in težkoč. Z Bogom, Angelček!"

Nekaj je hotela reči Angela, toda ko je prišla k sebi, ni bilo Mary nikjer več videti.

* * *

Od Angele je Dora hitela k Ireni.

Našla jo je veselo in ožarjeno od lepote nauka, ki ga je pila njena duša, tako žejna vzvišene lepote.

"Gospa, ali pojdete v nedeljo gledat Tragedijo ljubezni?"

"Na noben način! Prav nič me ne mika. Vem, da bo Viktor hud. Pa ne morem zato. On ima svoje veselje, jaz imam svoje."

Dora se je oddahnila. Prav, Irena ji ne bo v napotje v nedeljo, na njen veliki dan . . .

"Le mimogrede sem vprašala. Saj veste, omenili ste mi bili, da bo v nedeljo igra in ima vaš mož v njej glavno vlogo."

"Da, pravila sem vam. Učil se je neki večer in mi razlagal potek igre. Toda siromak ne slutiti, kako malo je meni v teh dneh do podobnih reči. — Pa — kako mislite, Mary, ali bom kmalu dovolj znala?"

"Sodim, da že dovolj znate. Čas je, da vas za zadnji pouk prevzame duhovnik. Sicer sem pa brez

skrbi. Ne bo vas našel nepripravljen. Šlo bo v prvi vrsti za to, kako urediti, da ne boste imeli preveč težav."

"Ne bojim se jih, Mary! Sicer se nisem še popolnoma odločila, vendar mislim takole. Viktorju bom kar naravnost povedala, kaj namerjam storiti. Če bo zadovoljen, da se poročiva in krstiva otroke, dobro. Ako ne, pojdeva narazen."

Čudno odločna ji je bila beseda.

To je moje delo, si je potihem dejala Dora, to je uspeh moje šole. Ali kljub temu ni bila v tem trenutku tako vesela lepega uspeha, kot je bila naprej

pričakovala. Med tem je dozorel drug načrt maščevanja, boljši in krepkejši, in bil je blizu uresničenja. Vendar — dvojni udarec bo zadel huje nego bi mogel en sam . . .

Po kratkem molku je dejala Ireni:

"Pojdem, da povem duhovniku vse in se dome nim ž njim, kedaj ga lahko obiščete."

"Hvala, Mary! Storite to. On bo najbolje vedel, česa mi je še treba."

Segli sta si v roke in si voščili z Bogom.

(Dalje prih.)

Črtica o Karmelu,

NJEGOVM RAZVOJU IN DELOVANJU IN NEKATERIH ZASTOPNIKIH.

Miriam.

(Dalje)

Rodno plemstvo za božje viteštvo.

ED onimi, ki so rodno plemstvo zamenjali z viteštvom karmelskih otrok, se odlikujejo:

S. Marija Lujiza od Usmiljenja, hčerka Jožefa Bourbonskega. Leta 1816 je v Parizu vstopila v karmelski samostan, da se kot uboga redovnica posveti življenju zatajevanja, spokornosti, molitve in združenja z Bogom. Iz samostanske celice je pisala: "O, ko bi vedeli, kako mi tukaj vse ugaja! Dan je tako lepo porazdeljen, da mine kakor trenutek. O dolgočasju ni govora. Ne morem si razlagati, zakaj si ljudje tako nezaslišano slikajo strogost. Meni ni nič strašno. Na vse sem bila pripravljena. Vsaka redovna vaja me dviga in veseli. Presrečna sem v Bogu." Tako redovnica, ki je prišla iz dvornega razkošja v karmelsko samoto.

P. Feliks od sv. Terezije je bil član stare grofovske rodovine Slavata na Češkem. 1622 se je v Rimu pridružil sinovom sv. Janeza od Križa. Bil je lektor modroslovja in pozneje prior v Pragi.

S. Marija od Brezmadežnega spočetja, francoska mejna grofica Atanazija Olivary, je bila v mladosti zelo nečimerna. Strastno je ljubila ples. Ko je slišala, da je prijateljica vstopila pri karmeličankah, je ogorčena vzkliknila: "Redovnica že, — a karmeličanka, — oh, ta ideja, — oh, ta ideja!" In vendar je prav ta ideja kmalu potrkala tudi pri njej. 1820 je postala karmeličanka in vzorna redovnica. Njeno geslo je bilo: "Bog vedno moj cilj, — jaz vedno — žrtev!"

S. Terezija Marjeta od Učlovečenja, hčerka parmskega vojvode Farnese, se je leta 1662 posvetila Gospodu pri karmeličankah v Parmu. Nad 200

plemičev jo je spremljalo do samostanskega praga. "Na svidenje v raj," je dejala pri slovesu. Pokleknila je pred vrati in molila: "O, Bog, uči me ponižnosti in pokorščine, da se vklonim. Vse drugo naj ostane zunaj." Do slednjega vzdihaja je smatrala karmelski poklic za največjo milost.

V Modeni je leta 1920 vstopila **luksenburška vojvodinja Adelajda**. Ker je bila preslabotna, je morala zapustiti ljubljeno Karmel. Gospod je vedel, da je že zrela za nebesa. Zato ji je kmalu nato odprl duri rajskega Karmela.

S. Marija Ignacija, grofica Esterhazy, je kot 58-letna vdova leta 1888 v dunajskem Karmelu prejela redovno obleko. 20 let je bila vzorna hčerka sv. Terezije, čeprav poklicana v pozni uri.

Terezija od sv. Avguština, princesa Marija Lujiza, je bila hči francoskega kralja Ludovika XV. Veselo je zapustila hrupno dvorno življenje in hitelela v Karmel v Saint Denisu, da bi se pokorila za ubogo Francijo in svojega nesrečnega očeta. 10. septembra 1770 je postala redovnica. Kako so ta dan rjeni sorodniki strmeli, ko so zagledali Lujizo, ki se je prej krasila z elegantnimi, svilenimi oblekami, — v rjavi raševini. Pri vstopu je menila: "O koliko hvaležnost dolgujem Gospodu za nezasluženo milost redovnega poklica. Ob vznožju njegovega oltarja mi bodo potekali dnevi. Vse, kar sem zapustila, je nično v primeri s tem, kar sem našla v tistem Karmelu. Uboštvo je moj zaklad. In kakšen zaklad! Saj si z njim pridobim nebeško kraljestvo." S temi besedami je soglašalo tudi njeno življenje. Že prvi dan po vstopu je v svilnati obleki pomagala umivati posodo. Vsem je bila vzgled ponižnosti in skromnosti. Leta 1787 so ji vnanji sovražniki poslali zavitek z napisom "Sv. ostanki" (Relikvije.) Odprla ga je

in našla nekaj las, posutih z belim prahom. Mati Terezija je takoj spoznala, da je strup. A prepozno je bilo, ker se ga je bila z vdihovanjem že navzela. Čez nekaj dni je umrla ,zagotavljajoč: "Nisem mislila ,da je umreti tako sladko." Uveden je proces beatifikacije.

* * *

Več članov karmeličanskega reda je Gospod povečal z nestrohljivostjo. Tako imajo n. pr. karmeličanke v Pragi v svoji sredi popolnoma ohranjeno telo s. Marije Elekte, ki sedi na stolu in drži lilijo v roki. Na prošnjo pokažejo redovnice svete ostanke tudi drugim. V gmundenskem Karmelu je nestrohnela s. Pavla Marija, v Münchenu s. Ana Jožefa Jezusova. Kronika karmelitov v Kölnu poroča, da je bilo telo p. Elije dolgo ohranjeno. V Krakovu na Poljskem so do danes ohranjeni sv. ostanki p. Mihaela od sv. Jerneja, ki je umrl 1641, in sestre Beate Konstancije, umrle 1627. Bodočnost pokaže, če jih bo Gospod hotel povzdigniti do časti oltarja.

Najlepša roža francoskega Karmela, ki se je leta 1897 razlistala, je sv. Mala Terezija. Saj poznamo to čudovito zvezdico božje ljubezni, ki je pokazala novo pot, — pot zaupanja in iskrenosti.

Sv. Mala Terezija je pa tudi najlepši dokaz, da se Gospod zadovolji z malimi deli in želi edino iskreno ljubezen. In prav v tem je bilo junaštvo sv. Terezije. Velika je, ker je bila tako majhna, ker je znala vse okoristiti za večnost. Vsak prašek je v njenih rokah postal demant, ker mu je dihnila božjo ljubezen. Bila je apostolska duša, ki je s svojim silnim hrepenenjem objemala ves svet in ga želela dovesti na božje Srce. Vse njeno življenje je bilo eno samo hrepenenje: "Gospod, daj mi duš!" V sveti Mali Tereziji je najlepše posebljen karmelski ideal. V življenju je bila polna vneme za misijone. Po smrti je postala misijonarka božje ljubezni. Gospod je nadkrilil njene nade. In tudi sv. Cerkev jo je povišala s častjo "Zavetnice misijonov".

Sv. Terezija Deteta Jezusa, zaščitnica misijonov. Češčenje sv. Terezije se čudovito širi po vsem svetu. To je najboljši dokaz, da je bilo navdušenje vernikov ob svetniškem proglašenju Male Cvetke res globoko. Karmelska roža trosi po širni zemlji svoje rože. Trosi jih tudi v najbolj oddaljenih misijonskih deželah. Saj je dejala, da jo bodo vsi ljubili. Bolj in bolj se ta beseda udejstvuje.

Mnogi cerkveni knezi in dostojanstveniki so se bili zedinili v misli, da bi delovanje v Gospodovem vinogradu rodilo še obilnejših sadov, ako bi sv. Terezijo Deteta Jezusa izvolili za zavetnico misijonov vsega sveta. Saj poznamo njeno apostolsko gorečnost. Kot vredna hči velike svete redovne Matere Terezije Jezusove, je povsem umela svojo vzvišeno samostansko nalogo: živela, molila, trpela in žrtvovala se je za rešenje duš. Predvsem za spreobrne-

nje grešnikov in za posvetitev Gospodovih apostolov, — to je, delavcev v njegovem vinogradu. Mala Terezija se je vedno zavedala besed sv. redovne Matere: "Sestre! Bodimo popolne, da nam Gospod nakloni dve milosti: Da bo v četi duhovnikov, redovnikov in cerkvenih učenjakov mnogo takih, ki bodo svoje poslanstvo vzorno vršili. In da Gospod nakloni to milost tudi njim, ki je še niso prejeli. Zakaj en sam popolen človek stori več dobrega, kot veliko nepopolnih. Druga milost, ki jo moramo izprositi, je, da bi duhovnike, ki so na bojnem polju — in ponovim, — ta boj je strašen, — Gospod podpiral. Da bi jih otel nešteti nevarnosti, ki jim prete, jim zatvoril ušesa, da ne bi čuli pogubnih spevov siren, ki done z zemskega morja. Ako to dosežemo, se za Gospoda bojujemo, čeprav živimo za klavzurnimi zidovi."

To je v načrtih svete španske reformatorice najsvetejša naloga karmeličank. Rešenje duš je bilo tudi hrepenenje apostolske duše sv. Male Terezije. Kako je gorela v misijonske mnavdušenju! Že v domačem krogu se je bila navzela apostolskega duha. Njeni vzorni starši so zelo podpirali misijone. Silno so si želeli sinčka-duhovnika, misijonarja. A Gospod jima te želje ni izpolnil. Najbrž zaradi tega ne, ker je v svojih večnih načrtih zamislil karmelsko misijonarko. V nadomestilo za sina duhovnika jima je dal svetnico z duhovniškim srcem. Da, sveta Terezika je bila svečenica in misijonarka božje ljubezni. V svojem brezmejnem hrepenenju je želela, da bi, kakor preroki in cerkveni učenički, mogla razsvetljevati duše. Rada bi bila pohitela v širni svet, da bi med neverniki zasadila sveti Križ. Ali, kakor je rekla, ena sama pokrajina ji ne bi zažostovala. V vseh delih sveta in na najbolj oddaljenih otokih je želela oznanjevati sveti Evangelij. Misijonar bi bila rada, ne le nekaj let, marveč od začetka sveta, do konca časov.

To so svetniške želje apostolskega srca svete Male Terezije. V veliki meri so se že izpolnile. Kakor je sama priznala, je Gospod že na zemlji nadkrilil njene nade. Kaj šele v nebesih, ko so se odgrnile večnostne zavese in je zazorela doba njenih pridobitev! Vse življenje Male Terezije je prepleteno z misijonskim mišljenjem. Prelistajmo le nekaj strani!

Določeno je bilo, da odpotuje v karmelski samostan v Hanovi, Tongking, da bi se tam žrtvovala za misijone. Ker je zbolela, se načrt ni uresničil. Zato je pa s podvojeno gorečnostjo darovala trpljenje zadnje bolezni za misijonarje.

Zelo drag ji je bil svetnik Teofan Venard, mučenec družbe vnanjih misijonov. Častila ga je, ker je svoje mlado življenje v mučeniški smrti daroval Gospodu. Pa tudi zato, ker je bilo njegovo svetniško življenje zelo preprosto. In ker je, kakor ona, iskreno ljubil svoje domače. (Konec prih.)

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

V spomin udeležencem katoliškega shoda.

Po Materi pridemo k Sinu. Tako ste storili, dragi rojaki, ko ste prišli v obilnem številu na ameriške Brezje k prvemu Vseslovenskemu katoliškemu shodu. Očitno ste pokazali, da je v vaših srcih še vedno tista detinska ljubezen, katero ste gojili nekdanj doma do naše nebeške Matere Marije. Prišli ste k Materi, po Materi pa pridemo k Sinu.

Na katoliškem shodu se je vnovič poživila vaša ljubezen do Marije; zdaj vas pa Ona popelje k svojemu Sinu. To je bil namen katoliškega shoda, to naj bo tudi trajen njegov sad. V ta namen je bila na katoliškem shodu ustanovljena za Slovence v Ameriki Prosvetna Zveza v smislu katoliške akcije. Tedaj je bilo rečeno, da se naj uredi njeno delovanje v teku nekaj mesecev. Najprvo naj naše ljudstvo bere in se pouči, kaj je in kaj namerava katoliška akcija, kateri smo začasno nadeli ime Prosvetna Zveza.

Ko bo pa pripravljen temelj za to potrebno in koristno organizacijo, ki je delo sedanjega svetega Očeta Pija XI., potem se naj prične z njenim delom. O njenem namenu in njenem delu se torej zdaj poučite s tem da berete v naših časnikih kakor tudi, da slišite o katoliški akciji v cerkvi. Kako velikanskega pomena in kolike koristi bo to za naše rojake v Ameriki. Zato je naša srčna želja, da bi se vsaka slovenska župnija zdaj pripravljala na njo, da bi vsi dobro spoznali nje-

no obilno korist in se je vsi oklenili s celim srcem. Tako bo mogla čimpreje pričeti svoje blagonsno delovanje med našimi rojaki v Ameriki Prosvetna Zveza v smislu katoliške akcije.

Vsega upoštevanja vredno vprašanje, zadevajoč Slovence v Ameriki.

Pri sedanjih razmerah, v Ameriki kakor tudi v domovini, nikakor ne moremo pričakovati za dostnega slovenskega naraščaja za duhovski in redovni stan. Amerika je zaprla svoja vrata, da ne morejo prihajati zdaj slovenski dijaki sem, kakor jim je bilo mogoče pred leti.

Stara domovina pa tudi nima na razpolago ne duhovnikov ne redovnikov, da bi tu prišli na pomoč mnogim potrebam. Le z veliko težavo si ta ali oni pribori dovoljenje priti v Ameriko. Najbolj uvaževanja vredno je pa dejstvo, da se te neugodne razmere ne bodo, kakor pravimo, kar čez noč izpremenile. Njih posledice se pa že zdaj zelo čuti, ker ni zadosti slovenskih dušnih pastirjev. Če bo ostalo še nekaj let tako kakor je zdaj, potem bodo kmalu zavzeli slovenske župnije v Ameriki angleški dušni pastirji, kar se je že zgodilo v nekaterih naših slovenskih naselbinah. To so jasna dejstva, s katerimi je treba računati, tu ne pomaga noben optimizem češ, bo že bolje, se bo že kaj izpremenilo. Kaj pa, če se ne bo in gotovo je, da se ne bo, vsaj v doglednem času ne, kaj potem?

Kolikor dalj časa se pusti v miru te žalostne razmere in se

ničesar ne ukrene za od pomoč, toliko hujše bo za naš narod v Ameriki. To naj vsak premisli in vsak veren in zaveden Slovenec bo spoznal, da je treba nekaj in sicer takoj ukreniti, ako hočete imeti slovenske dušne pastirje in misijonarje še dalje v Ameriki.

Rešiti ugodno to pereče vprašanje je pa dolžnost tudi naših rojakov, kar je naravno. Ko je božji Zveličar videl množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tako se vtegne kmalu tudi našim rojakom v Ameriki zgoditi, da bodo ostali brez dušnih pastirjev. Tedaj je rekel svojim učencem: "Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev." Ali ni tako med Slovenci tu v Ameriki, da je žetev velika, delavcev pa malo? Ali ne velja vsem beseda Zveličarjeva: "Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev?"

Prvo in sicer po besedi našega Zveličarja samega je potrebna molitev za duhovnike; ako ne bodo verniki molili za duhovnike, jih Bog tudi ne bo dal. Tega se zaveda sveta mati Cerkev in naroča vernim, da si posebno v štirih kvaternih tednih z gorečo molitvijo, postom in drugimi dobrimi deli izprosijo od Boga vrednih in gorečih dušnih pastirjev, od katerih toliko zavisi blagor ljudstva. To je prvo po besedi Zveličarjevi in najbolj potrebno, kar pa tudi lahko vsakdo stori; zato molimo vsi v ta namen, zlasti še v kvaternih tednih.

Drugo pa je gmotna podpora revnim in nadarjenim dijakom, katerih stariši ne zmorejo velikih stroškov za vzgojo svojim sinovom. Kakor je vedno bilo, tako je tudi zdaj, da ne prihaja toliko iz bogatih kot iz revnih in vernih družin služabnikov svete Cerkve. V tem je zgled sam božji Zveličar, ki je izbral za svoje apostole revne ribiče. Zato je Bogu zelo ljubo in drago delo, da verniki gmotno podpirajo revne in vredne dijake in jim tako pomagajo doseči vzvišeni mašniški poklic.

V našem komisarijatu se je dosedaj vzgojilo že lepo število mašnikov našega reda. Večina je bila Slovakov, ki so že vsi v dušnem pastirstvu. Lani sta bila prva dva slovenska klerika posvečena v duhovski stan namreč p. Benedikt Hoge in p. Edward Gabrenja. Ker pa imajo zdaj Slovaki svoj lastni komisarijat, zato bomo mogli vzgojiti več slovenskih mladeničev za mašniški stan v našem redu.

Ena lahko umljiva pomanjkljivost je bila in je deloma še v angleških šolah za naše dijake: niso se mogli izobraziti v svojem maternem jeziku. Oni nimajo no-

benega slovenskega profesorja in komisarijat jim ga ni mogel dati, da bi poučeval naše dijake v slovenskem jeziku. Da bi naše ameriške dijake naučili maternega jezika, smo pričeli lani z noviciatom na ameriških Brezjah; tu bodo nadaljevali tudi modroslovje; tako bodo dobili potrebno znanje v svojem maternem jeziku. V bogoslovje jih pa pošiljamo v Ljubljano, kjer se bodo izpopolnili tudi v maternem jeziku na najboljši način. Za nje bo koristno bivanje v domovini še v drugih ozirih. Videli in poznali bodo lepo domovino svojih starišev, spoznavali rojake, njih solnčne in senčne strani in se tako vsposobili, da po dovršenih študijah, nastopijo dušno pastirstvo med svojimi rojaki kakor tudi med angleškimi v Ameriki. Dva naša bogoslovca smo poslali lani v Ljubljano, Fr. Jožefa Čagran in Fr. Avgušтина Svete. Letos pa je odpotoval z Rev. Hugonom Bren Fr. Tomaž Hoge. Višji predstojniki žele nam v tem oziru pomagati, da doma vzgoje naše ameriške klerike in jih pripravijo za mašniški stan v našem redu.

Razume se, da je tudi ta način združen s stroški kot za vožnjo

kakor tudi za vzdržavanje, je pa za nje večja korist v tem, da bodo potem lahko delali tako med Slovenci kakor tudi med Angleži v Ameriki. Korist boste imeli vi rojaki v Ameriki, ker dobite duhovnike popolnoma večje slovenskega jezika za dušne pastirje in misijonarje. Pri tem našem delu za vas nas boste gotovo radi in z veseljem podpirali, saj veste, da ima naš komisarijat še polno drugih izdatkov. Pomagajte nam pa, da darujete v ta namen kak denarni prispevek ali pa z mašami, da jih pošljem v Ljubljano, tam je 18 patrov v našem samostanu in se torej svete maše kmalu opravijo. V ta namen porabite oglas v Ave Marije.

Darovi za duhovski - redovni naraščaj:

1. V ta namen darujem svoto \$.....
 2. Priložena svota je za svete maše, ki naj jih opravijo očetje frančiškani v Ljubljani
\$.....
-

Evharistični dan ali češčenje sv. Rešnjega Telesa bo v oktobru prvo, to je Rožnivenko nedeljo 6. oktobra. To nedeljo bo letos zadnjič služba božja na ameriških Brezjah ob 10. uri. S to nedeljo se zaključijo pri nas letošnji shodi.

Prijetna dolžnost nas veže, da se tu iz srca zahvalimo velecenj. g. dr. J. Ivcu iz Jolietu za njegovo brezplačno zdravniško pomoč našim klerikom in dijakom. Vešči slovenski zdravnik in specialist, ki je naše gore list, zasluži, da se naši rojaki ravnajo po geslu: Svoji k svojim, kedar potrebujejo zdravniško pomoč.

Domači delavci pri delu na farmi.

Ker nekateri sprašujejo po medu, jim javljamo, da so ga tudi letos čebelice precej nanosile. Kdor ga želi imeti, naj piše na naslov: Rev. John Ferlin, Box 443, Lemont, Ill. Cene lemontskemu medu so letos nižje kakor lansko leto.

Iz našega ofisa.

PRIPOROČILO IN ZAHVALE.

Ponižno se priporočam Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah, da usliši moje prošnje, katere v duhu polagam pred njen mili obraz.

J. R.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici Lemontski, Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Tereziji Deteta Jezusa in sv. Ani za uslišano prošnjo. Bila sem hudo bolna, a sem zopet ozdravela. Priloženo pošiljam mali dar.

Mary Hiti.

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za zopetno zdravje. Iz hvaležnosti Vam pošiljam dva dolarja za sv. maše.

Mrs. C. Kuzma.

Dragi urednik:—Priloženo Vam pošiljam vsoto \$5.00 za okrasitev altarja Marije Pomagaj in sv. Terezije kot zahvalo za uslišano prošnjo.

J. Derganc.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Tereziji Deteta Jezusa za zboljšanje zdravja svojemu nedavno na smrt bolnemu soprogu. Iz hvaležnosti pošiljam \$2.00 v podporo lista.

Jožefa Buconel, Forest City, Pa.

Iz srca se zahvaljujem Materi božji za tako nepričakovano hitro uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam mali dar \$1.00 v podporo listu.

R. V., Cleveland, O.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Tereziji za uslišano prošnjo. Podvreči sem se morala nevarni operaciji. Obljubila sem, da se ji bom javno zahvalila, ako jo bom srečno prestala ter zopet okrevala. Moja prošnja ni bila zastoj. Sedaj sem zopet zdrava. V zahvalo pošiljam mali dar v podporo lista.

Terezija Fear, Pueblo, Colo.

Iz srca se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj, ker sem bila uslišana v veliki stiski. V zahvalo prilagam mali dar v podporo listu.

Mary Pavletič, Ambridge, Pa.

Nove naročnike so ponovno dobili:

Josephine Meglen 2, Frank Ulčar 38, John Jordan 11, Joseph Grdina 5, Anton Jakšetič 11, Rev. Edward Gabrenja 1.

Darovi v blagu:

Neimenovana, Cleveland, je darovala 12 lepih brisač, Margareta Kogovšek 12 namiznih prticev, neimenovana, Elmhurst, 6 namiznih prticev, Magdalena Brišar pa sadje. Tem in vsem ostalim dobrotnikom naj ljubi Bog poplača z nebeškimi darovi!

Darovi za cerkev:

Mary Kovec \$5, Katarina Peternel \$1, Katarina Vidic \$1, Julia Jenka \$1, Mihaela Rovere \$1, Neimenovana, Cleveland, O., \$1, Mary Regler \$g, Neimen. \$5, John Movrin \$5, Josephine Mauser \$1.05 (za olje), Louis Cimperman \$1, Joe Cimperman \$1, Frank Zobec 50c, John Lužar 50c, Leo Dolinšek \$1, Anna Skubic 50c, Alojzija Mihevc \$1, John

Brodnik \$1, Anna Smuk \$5, Ignac Kukman \$1, Frank Dornik \$5, Mary Plantan \$1, Anton Prijatelj \$25, Mary Jerich \$1, Frances Gerčar \$10, Frank Lah \$1, Mrs. Mike Serbe \$1, Anna Perko \$5, Frances Brancel \$1, Mrs. & Mr. Ponikvar \$2, A. Bregar \$3, Anna Mohar \$1, Mary Adam \$6, Mrs. Math Judnich \$1, Terezija Bevc \$5, Anna Kegel \$5, A. J. Storek \$1, Mrs. Medja \$2, Mrs. Logar \$1, Mary Glavan \$1, Frances Pirman \$2, Josephine Kazel 10c, Jennie Osenk \$1, Mr. J. Derganc \$5, Veronika Bajc \$5, Josephine Sivic \$1, Neimen. \$3, Mary Pavlešič \$1, Elizabeth Flajnik \$1, Josie Cimperman \$2, F. Zainer \$5, Frances Vouk \$2, Anna Halos \$10, Mrs. Jennie Biber \$6, Rev. Ciril Orendach \$1, Antonia Kapel \$1 (v zahvalo), M. Verbičar \$5, Mary Puhk \$25.

Darovi za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

Angela Kastelic \$1, Mrs. J. Mrvar \$2, Katarina Bajuk \$1, Mrs. Mary Infarn \$1, Mary Lah 50c, Anna Smuk 30c, Anna Bondi 50c, Mary Bilthaver 50c, Lucia Gregorcich 50c, Mrs. Nemgar 50c, Ignac Kukman 50c, Mrs. Perko 50c, Angela Winter 50c, Mrs. Urbancich 50c, Frank Vencil 50c, B. Jelenič \$1, Mary Krizaj 30c, Uršula Sever 25c, Mary Markovich \$2, Verbiškar Marg. 50c, Mary Straus 50c, Katarina Kavčič \$2, Mary Zidar \$1, Josephine Ancel 50c, Anna Bondi \$1, po Mrs. Anna Bondi \$1, Mrs. Frances Mckenica 50c, Anton Stiglitz 50c, Julia Vidmar 50c, Barbara Prus 20c, Katinka Stular \$2, Angela Pipan \$1, Frances Baraga \$1, Mary Globokar 50c, Terezija Habjan \$5, Katarina Perme \$1, Terezija Kremesec \$1, Mary Ovnik 50c, Mary Kobalova 50c, Anna Koren 50c, Anna Sterk \$1, Mary Skerl \$1, Mary Božičević 10c, Joseph Groznik \$1, Neimen. \$1, Mrs. John Glivar 50c, Mrs. Helen Gerčar \$2, Mary Bergoc \$2.10, Frank Papesh \$1, Neimen., Sheboygan, \$1, Anna Plemel 25c, Josie Cimperman \$1, Mary Zidar 50c, Mary Madic 10c, Antonia Strukel \$1, Frances Perušek \$1, M. Kolenc \$2, Finter \$1, J. Kastelic 25c, Barbika Globočnik \$1, Louis Lurich 50c, Terezija Sega 30c, Mary Močnik \$1, F. Novak 50c, J. Knaus 50c, J. Novak 50c, Joseph Knaus 50c.

Darovi za list Ave Maria:

John Intihar \$1, Frank Ivančič \$2, Ferdinand Nahtigal \$1, Antonia Prepal \$1, J. Janesh \$6, Josephine Sadar \$1, Julia Frank 50c, Mary Kesner \$1, Mrs. Odlazek \$1, Marg. Verbiškar \$1, Mrs. I. Kočevar \$1, Angela Mlakar 75c, Mrs. Goše \$2, John Golobich \$5, Mary Skerl \$2, Mary Hitti \$2, Barbara Cerar \$1, Elenich Anna 50c, Mrs. Frank Verant \$2, Louise Meshnik \$2, Josie Cimperman \$1, Frances Perušek 50c, Rosie Vicich \$1, Joseph Brucinelli \$2.

Darovi za kolegij:

Katarina Matkovich 25c, Frances Perc 10c, Joseph Brodnik 25c, Antonija Knes \$10, Bernard Slogar \$10, Margareta Ver-

biškar \$1, po Mr. Frank Ulčar 50c.

Člani Apostolata sv. Franciška so postali:

Angela Kriznar 50c, Agnes Rom \$2, Terezija Zdešar \$1, Joseph Lesjak \$2, Valentin Zalokar 50c, Mrs. Zalokar 50c, Primož in Neža Kos \$5, Valentin Marn \$10, John Kaplan \$2, Anton Gerbec \$8, Ivanka Recel \$10, Margareta Znidar \$10, Josephine Bilthaver \$2, Louis Ponikvar \$10, Jerca Ursich \$10, Mrs. K. Mihelich \$1, Emilija Trinko \$10, Mary in Katarina Mukavec \$10, Marg. Verbiškar \$10, Mary Zerovnik \$2, družina John Kastelic \$10, družini Pogačnik in Permusa \$10, Angela Mlakar \$6, Mary Lavrich \$10, Joseph Avsec \$10, Društvo sv. Neže, Barberton \$10, J. Brancel \$10, Jernej Brancel \$10, Alojzija Krauzer \$10, John Krauzer \$10, Joseph Lekan \$2, Martin Skerjanc \$10, Elizabeth Staudohar \$1, R. Znidar \$1, Karolina Germovšek \$1, Cvelbar Terezija 50c.

Za sv. maše so poslali:

Mary Korčec \$1.50, Katarina Hadach \$2, Frances Vochak \$3, Angela Kostelic \$2, Frances Vrabich \$2, Mary Tance \$2, Mrs. Krapše \$2, Mrs. M. Petermel \$2, Mrs. in Mr. Kozarich \$2, Margareta Vidic \$2, Neimenovana, Pittsburgh \$2, Anna Bric \$1.50, Magdalena Bokal \$1, Mrs. Potočnik \$2, Anna Lazar \$1, Frank Binder \$5, Joseph Lakner \$5, Martin Bocner \$1.50, Agnes Filipek \$1, Anna Mali \$1, Frances Meglen \$4, Marko Plut \$1, Apolonija Lah \$3, Antonija Možina \$1.50, Anna Popovich \$1, Helen Jaksie \$1.50, Mrs. M. Strekal \$10, Frances Ivanc \$9, Mike Setnikar \$3, Jennie Botich \$1.50, Mihaela Rovere \$3, Matija Kolar \$1, Jennie Pink \$1.50, družina Bartel \$1, druž. Zakrajšek \$1, po Fr. John Vianney \$9, Louis Jakopin \$1, Mary Mervar \$3, Frances Stanger \$20, Simon Biziak \$1.50, Terezija Zdešar \$2, Anton Nemanich \$2, Ivana Merkun \$5, Uršula Loušin \$1, Ivanka Lužar \$1, Frances Magličič \$3.50, Joško Lesjak \$3, Mary Kočevar \$2, Agnes Bovec \$3, John Vintar \$2, Mary Sander \$1, Elizabeth Lončarič \$2, Rosie Znidar \$1, Louis Knaus \$2, druž. Skulj \$1, M. Brozich \$1, Anna Zupan \$1, Josephine Cimperman \$3, Anna Sadar \$1, Joseph Sadar \$6, Rosie Kosak \$2, Mary Vidmar \$2, Jakob Resnik \$1, Josephine Mauser \$1, Anna Golobich \$2, Frances Veliak \$5.50, Jennie Blatnik \$2.50, Neimen., Ely \$3, Frances Loušin \$1.50, Anton Erman \$1.50, Andrew Zameic \$4, Frank Zobec \$1, Mary Jemc \$2, Joe Cimperman \$2, Mary Suša \$2, Anna Flander \$1, John Zupančič \$1, Agnes Sebat \$1, Terezije Drugs \$2, Frank Stimetz \$1, Justina Sunan \$1, Mrs. Dolenc \$1, Jennie Vršek \$1.50, Frances Jerab \$1.50, Mary Subec \$1.50, Margareta Mažir \$1, F. Medle \$2, Anna Jakoš \$1, Anna Zagar \$1, Louise Milauc, \$1, John Flatz \$1.50, Mary Drobnič \$1, Mrs. Brdas \$1, Jennie Span \$1.

Nadaljnje darove za sv. maše bomo priobčili v prih. številki.

Naši mladini.

RABBONI.

When I am dying,
How glad I shall be
That the lamp of my life
Has been burn'd out for Thee.

That sorrow has darkn'd
The pathway I trod,
That thorns — — not roses
Were strewn o'er its sod.

That anguish of spirit,
Full often was mine,
Since anguish of spirit,
So often was Thine!

My cherished Rabboni!
How glad I shall be,
To die with the hope
Of a welcome from Thee.

THE SERAPHIC SAINT.

By *Albina J. Wahcic.*

What ecstatic beauty in the above quoted prayer but no less beautiful is the life of our beloved seraphic saint, St. Francis of Assisi. How true it can be said of **him** that the lamp of **his** life has burned out for God, for Christ Jesus, Whom he so tenderly loved, and with such eminent success attempted to follow. The lamp of his life has burned out, indeed, but his light is sending shining rays throughout the centuries to all the nations, an example of such holiness and purity as can only come to one whom God has destined for some especial mission.

We are not surprised to find large numbers of saints among the impoverished and middle classes of people who have to struggle through life and are not so apt to forget God. But here we have a saint of so high and conspicuous an order coming from the ranks of nobility. He had everything of worldly goods whatever he desired, yet, he gave it up in its entirety

for a higher purpose, to serve God and to carry out his ideal. Of such is true heroism.

His burning love for God, his sublime humility, those manifold other virtues which St. Francis possessed in such abundance; his intense desire to bring souls to God all brought marvelous recompensation. God endowed him with extraordinary powers both over man and animals, his was a prophetic vision, his was the power of working miracles. So closely did he follow in the footsteps of our Lord that a further privilege was extended him — the stigmata, the impress of the five Sacred Wounds of Christ.

It is needless to say, that St. Francis of Assisi had many followers. It may perhaps seem strange

St. Francis and the birds.

that men should be attracted to Poverty but such indeed is the case. However, if we consider the comparison between riches of this world and the riches which are ours in the following of a higher Ideal it is perfectly natural that the Order which was established by holy Father Francis should have found favor during his lifetime as well as down to the present day. Men and women joining the first and second Order carry out the principles and practices of St. Francis just as he originated them.

The wonderful benefits and the great indulgences extended to those in the Order are not limited to the First and Second Order of Franciscans. St. Francis was generous; he desired all the faithful to receive the blessings of the Order. That is why we

have the Third Order of St. Francis, for the laymen. The world's noblest men and women living in the world after the time of St. Francis were members of the Third Order. The number of adherents increases daily from every walk of life. The members are examples of true Catholicity, each one endeavoring to follow the practices of their holy Father Francis.

PISMA.

Sheboygan, Wis., R. No. 3, Box 34,
August 8, 1929.

Dear Rev. Father:—

This is my first letter to the Ave Maria. I am a pupil of the St. Cyril-Methodius School and have passed the sixth grade, and I am going to be ten on October 19, 1929.

I was so interested in the Ave Maria that I wrote a letter.
Your true Friend, Miss Anna Strupeck.

Dragi Gospod Urednik:—

Vas prav lepo vse pozdravljam; tebe in vse Ave Maria otroke.

Na July 8, smo imeli Catholic Sholo za eden teden (1 week). Naša učiteljica je bila Miss Romans. V soboto, July 13, smo imeli Mašo v Gratian School. Štiri otroci smo bli pre sv. obhajil, tudi Miss Romans in neki ženski. Dvej (2) puncici stari devet (9) in deset (10) let so bli krščene.

Tisto soboto je blo ta prvo vižo da je bla Maša ve Gratian; samo šter (4) mile od tuki. Ve sholo je pršlo sedem (7) deklet in šest funtov (boys).

Na August 18 bo Catholic Church Picnic ve Big Falls. Father Costian be rad da bi vsi Catholic ljudje prišli. Big Falls je na sredi od ovej Cerkla ke Father Costian Mašo ima, in skorj 40 mil od tukj.

Jaz bom šla vi High School na September 3. To bo moj tepiru (1ts) let.

Uncle Frank iz familijo je nas obiskal od July 20 do July 22. So bli prav vesel. So bli tudi v Lemont na božji pot na Ameriški Slovenski Shod. May be da Unncle Frank posnati Ne-goj ime je Frank Plemel, iz Rock Springs, Wyoming.

Ni vetč novic za to razo.

Prosim, da bi mi poslal slavnostno izdajo English lista v Lemontu.

Z Bogam!

Anna J. Plemel.

Newburg, O., 21st of August, 1929.

Prečastiti Father Salezij:—

To je moje prvo pismo, ki ga Vam pošljam. Pisali ste mi lansko leto, naj Vam kaj pišem v Ave Maria in tudi podobice ste mi poslali v spomin novomašnika Rev. Benedikta Hoge, ki sem jih razdelila med svoje prijateljice in tudi govor še znam, ker ste mi pisali, da ga ne smem pozabiti; jas bi bila že prej Vam pisala in se Vam zahvalila, pa nisem znala še slovensko pisati, sedaj pa sem se naučila, tudi Ave Maria rada berem in se zraven učim slovensko brati. Jaz hodim v šolo St. Lorenca, sedaj pojdem v 4. razred in stara sem devet let; v počitnicah sem sem se imela prav dobro, igrala sem se z mojimi prijateljicami. Tudi šivalni klub smo imele in nas je bilo 18 v klubu, ali v šolo grem pa še rajši, ker imamo tako dobre sestre, ki so St. Dominican Nuns, posebno mojo sestro imam rada kakor svojo mammo; prosim Vas, da bi molili zame, da bi se še za naprej lahko učila, tudi jaz molim za Vas, če sem kako napako naredila, mi oprostite. Pozdravljam Vas in tudi Father Benedikta Hoge pozdravim.

Josephine Hočevar.

Odgovor in še drugo. Samo tri pisma sem dobil to pot za Ave Marijo. Mislim sem, da bo mladina v počitnicah več napisala kakor med šolskim letom.

Lansko leto sem namreč ravno v avgustovi in septemberski številki imel primeroma največ pisem. Pa nič ne de. Upam, da bo sedaj boljše. Priporočim se dragim starišem in častitim sestram in seveda tudi šolski in drugi mladini. Če ne bom preveč zadržan z delom pri koledarju in z domačo šolo, bom v prihodnji številki nadaljeval kratko gramatiko, ki sem jo pričel približno pred enim letom.

Kakor ste videli v letošnji majniški številki Ave Marije, je naša vnetá sotrudnica Miss Albina Wahčič z izbornim uspehom dovršila prvo stopnjo svojih glasbenih študij in postala B. M. Nedavno je otvorila svoj lastni glasbeni zavod (Music Studio), kjer bo poučevala piano, violino in kornet. Želimo ji obilo uspeha, Clevelandčanom pa jo toplo priporočamo.

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

Aldrich, Bess Streeter: A LANTERN IN HER HAND (1928)
D. Appleton and Co., N. Y.

"Because the road was steep and long
And through a dark and lonely land,
God set upon my lips a song
And put a lantern in my hand."—Joyce Kilmer

"This is the story of the old lady who died while the meat burned and the children played "Run, Sheep, Run", across her yard." Abbie Mackenzie Deal is a type of many a pioneer mother struggling so that her children need not struggle, laying aside and sacrificing her own girlhood ambitions and desires.

Belloc, Hilaire: BELINDA, A Tale of Affection in Youth and Age (1929)
Harper and Brothers, N. Y.

Hilaire Belloc is versatile in his plots and ideas. In this book he gives us an old-fashioned love story with plenty of intrigue woven in between.

Freeman, H. W.: JOSEPH AND HIS BRETHREN (1929)
Henry Holt and Co., N. Y.

The title of this work of fiction seems to hint at the Biblical characters but in reality the story has nothing to do with them. Can anyone be so attached to a farm that he feels lost if away from it? This author shows how this was actually possible in the lives of Joseph and his brethren. The farm, not the characters, is the "hero". The farm was everything — religion, friends, relations, acquaintances.

Keverne, Richard: THE HAVERING PLOT (1929)
Harper and Brothers, N. Y.

The plans for the perfected English aeroplane cause a great deal of trouble. A somewhat doubtful German corporation attempts to steal these plans and nearly succeeds but . . . Read about it in "The Havering Plot".

Christie, Agatha: THE MURDER OF ROGER ACKROYD (1926-27)
Grosset and Dunlap, Publishers, N. Y.

This gripping detective story with a most unlooked-for close will satisfy the most critical reader of this type of fiction.

YES FATHER!

(Nadaljevanje s str. 276.)

goji angleški katoličan do svojega duhovnika. In zato ta naziv tako ogreva tujca, da postane nanj pozoren.

Ta naziv je kakor zvonček, ki dan za dnem ščeli katoliškemu duhovniku na uho. Sliši ga zjutraj od svojih ministrantov, ki otroško zaupno zro vanj. Sliši ga od odraslih, od starih in mladih, od moških in žensk, bogatih in ubogih, preprostih in učenih, sliši ga od katoliškega vojvoda, ki ga prav tako prisrčno nagovarja. Ko podeli duhovnik odvezo skesanemu grešniku, mu reče spovedanec: "Yes, Father!" Ko zapušča spovednico se sliši kakor v slovo: "Yes, Father!" Ko stopi duhovnik v bolnišnico, se bolnik vzravna, v očeh mu zalesketa solza hvaležnosti in čeprav težko govori, reče vendar smehljaje "Yes, Father!"

Ta naziv je kakor riba (ihthis) — prvih kristjanov, znamenje, po katerem se v množici veroizpovedanj spozna katoliški duhovnik. Tisti, v čigar očeh je duhovnik Mister ali Gentleman, non pertinet ad gregem — ni član katoliške Cerkve. Če pa čujem "Yes, Father," se mi širi srce: In če me bodo angleški sobratje pri slovesu vprašali, kaj mi pri njih najbolj ugaja jim bom nekako takole odgovoril: Angleška gotika je čudovita, sicer pa tudi drugod naletiš na gotiko. V cerkveni organizaciji ste pred drugimi, ampak popolnoma tudi drugod niso spali. Vendar pa imate nekaj, za kar vas lahko sobratje drugih dežel zavidajo, imate nekaj, kar vas dan na dan zopet in zopet tolaži, ta nekaj je prisrčni "Yes, Father" vaših dušnih pastirjev."

Ko bi se povsod katoličani zavedali te globoke resnice!

VSEBINA OKTOBERSKE ŠTEVILKE:

Razglas za kampanjo	str. 273	Laktancij o rim. preganjavcih	str. 292
Sv. Frančišek	str. 275-276	Pozabljen amulet (VIII.)	str. 293-296
Yes Father!	str. 276 in 303	Črtica o Karmelu	str. 296-297
Mesečni pridigar (štiri pridige)	str. 277-278	Glasovi od Marije Pomagaj.....	str. 298-299
Moja duša poveljuje Gospoda	str. 279-280	Iz našega ofisa	str. 300
Uresničene sanje (povest)	str. 280-283	Naši mladini:	
Mesečni glasnik Prosvetne zveze	str. 284	Rabboni	p. 301
Iz zgodovine slov. kat. shodov	str. 285-286	The seraphic Saint	p. 301-302
Kristusu Kralju (sonetni venec).....	str. 287-288	Pisma	p. 302
Drobne vesti	str. 289-292	In the realm of books	p. 302

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti še z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči,

ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

**VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.**

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. MATILDA DULLER,
2241 So. Lincoln Street, Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

\$10.00 NAGRADE

novu ustanovljenim podružnicam. To pa velja samo do preklica. Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo takoj. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

"ZARJA"

je edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in stane za nečlanice \$2.00 letno. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov: "ZARJA", 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

Poštna hranilnica

KRALJEVINE SRBOV, HRVATOV IN SLOVENCEV

sprejema hranilne vloge

s 6% obresti

ZA VLOGE JAMČI DRŽAVA.

Denar se pošilja s poštno nakaznico ("money order"). Ravno tako se more po pošti poslati denar tudi svoji rodbini v stari kraj. Dolarji se zamenjajo po uradnem borznem tečaju brez kakoršnegakoli odbitka.

Zahtevajte brezplačna navodila.

POŠTANSKA ŠTEDIONICA,

Beograd, Europa

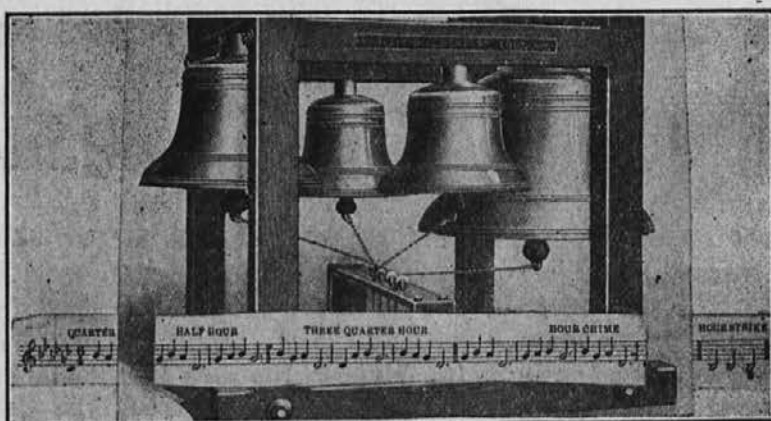
Kapelica z zvonovi in uro

Zvonovi se oglašajo ubrano kakor cerkv. zvonovi vsake četrt ure.

Kadar zvonovi zvone, se posveti šest luči, ki razsvetle kapelico.

Kapelica je visoka 36 inčev, široka 16 inčev.

Cena \$50.00

Ure imajo tudi različno ceno. Taka, ki ima samo en zvon in bije samo ure, stane \$30.00, take, ki bijejo tudi ob pol, staneja \$35.00; če ima ura pet zvonov in bije vsake četrt ure, stane \$50.00. Ure so podobne oni, ki jo vidite na zgorajšnji sliki. V kapelico dobite tak kip, kakršnega si sami želite. Najbolj so sedaj v prometu kapelice z zvonikom, ki jih krasi kip sv. Terezije. Vse skupaj naredi vtis, kakor da je iz marmorja. Lahko se tudi umiva. Garantirano je za 50 let. Zavoj in poština ni všteto v gori naznačeni ceni.

Nadaljna pojasnila daje Upravništvo AVE MARIJE, Box 443, Lemont, Ill.